

ੴ ਆਨੰਦ સાહેબ

આધ્યાત્મિકતા તરફની યાત્રા
ગુજરાતી અનુવાદ

ગુટકા - આનંદ સાહેબ

આનંદ સાહેબ-----	1
પ્રાર્થના-----	17
જર્ની માટે ફિલોસોફી-----	21
મહિલાઓની ભૂમિકા-----	23
પાઘડીનું મહત્વ-----	27
તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર-----	29

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਭੇਥ ੩ ਅਨੰਦੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਕ ਸ਼ਾਸ਼ਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਏ ਜੇ ਸਾਧਾ ਗੁਰੁਨੀ ਝੁਪਾਥੀ ਪ੍ਰਾਸ ਥਾਧ ਏ

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥

ਭੇ ਮਾ! ਮਨਮਾਂ ਆਨੰਦੁ ਜ ਆਨੰਦੁ ਥਏ ਗਯੋ ਏ, ਡਾਰਝਾ ਤੇ ਮੇਂ ਸਦਗੁਰੁਨੇ ਮੇਯਵੀ ਵੀਧੋ ਏ.

ਸਤਿਗੁਰੂ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥

ਸਦਗੁਰੁਨੇ ਸਰਯ ਸਵਯਾਵ ਜ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਵੀਧੋ ਏ, ਜੇਨਾਥੀ ਮਨਮਾਂ ਯੁਸ਼ੀਯੋ ਉਤਪੰਨ ਥਏ ਗਏ ਏ.

ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥

ਐਮ ਵਾਗੇ ਏ ਰਤਨੋ ਜੇਮ ਅਮੂਲ੍ਯ ਰਾਗ-ਰਾਗਨੀਯੋ ਤੇਮਯ ਪਰੀਯੋ ਡੁਟੁੰਘ ਸਭਿਤ ਸ਼ਾਯਗਾਨ ਕਰਵਾ ਆਵੀ ਏ.

ਸਬਦੇ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜੇਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੇ ਮਨਮਾਂ ਵਸਾਵੀ ਵੀਧੋ ਏ, ਤੇ ਘਥਾ ਤੇਨੀ ਸ੍ਰੁਤਿਨੂੰ ਸ਼ਾਯਗਾਨ ਕਰੋ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਡਭੇ ਏ ਤੇ ਸਦਗੁਰੁਨੇ ਮੇਯਵੀਨੇ ਮਨਮਾਂ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਉਤਪੰਨ ਥਏ ਗਯੋ ਏ ॥੧॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਸਾਥੇ ਵੀਨ ਰਭੇ,

ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥

ਭੇ ਮਨ! ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਸਾਥੇ ਵੀਨ ਰਭੀਸ਼ਾ ਤੋ ਤੇ ਤਾਰਾ ਘਥਾ ਫੁ:ਘ ਲੁਥਾਵੀ ਫੇਸ਼ੇ.

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥

ਤੇ ਤਾਰੋ ਜ ਸਾਥ ਆਪਤੋ ਰਭੇਸ਼ੇ ਅਨੇ ਤਾਰਾ ਘਥਾ ਡਾਰ੍ਯ ਸੰਪੂਰ੍ਯ ਕਰਨਾਰ ਏ.

ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਜੇ ਸਵਾਮੀ ਘਥੀ ਵਾਤੋ ਪੂਰ੍ਯ ਕਰਵਾਮਾਂ ਸਮਰ੍ਥ ਏ, ਤੇਨੇ ਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਮਨਥੀ ਲੁਥਾਵੀ ਰਘੋ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥

ਭੇ ਮਨ! ਨਾਨਕ ਡਭੇ ਏ ਤੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਸਾਥੇ ਆਸ਼ਥਾ ਘਨਾਵੀਨੇ ਰਭੇ ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥

ਭੇ ਸਾਧਾ ਮਾਥਿਕਾ! ਤਾਰਾ ਘਰਮਾਂ ਸ਼ੁੰ ਕੰਠ ਨਥੀ?

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥

ਤਾਰਾ ਘਰਮਾਂ ਤੋ ਘਥੁ ਜ ਏ, ਪਰੰਤੂ ਜੇਨੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਏ, ਤੇ ਜ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੇ ਏ.

ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥

ਯੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਤਾਰੀ ਮਛਿਮਾਗਾਨ ਕਰੇ ਏ, ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਨਾਮਨੋ ਨਿਵਾਸ ਥਏ ਜਾਏ ਏ.

ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਨਾਮ ਆਵੀ ਵਸੇ ਏ, ਤੇਨਾ ਛੁਣਧਮਾਂ ਅਨਭਏ ਸਾਯਨਾ ਵਾਜਾ ਵਾਗਤਾ ਰਏ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥

ਏ ਸਾਧਾ ਮਾਭਿਕਾ! ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਤਾਰਾ ਘਰਮਾਂ ਭਏ ਚੁੰ ਕੰਠ ਨਥੀ. ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਾਧੁੰ ਨਾਮ ਜ ਮਾਰੋ ਆਧਾਰ ਏ.

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੂਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥

ਤੇਨੂੰ ਸਾਧੁੰ ਨਾਮ ਜ ਮਾਰੋ ਆਧਾਰ ਏ, ਯੇਨੇ ਫਰੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਨੀ ਭੂਖ ਮਟਾਡੀ ਫੀਧੀ ਏ.

ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥

ਯੇ ਨਾਮੇ ਮਾਰੀ ਘਧੀ ਓਝਾਓ ਪੂਝਾ ਕਰੀ ਫੀਧੀ ਏ, ਤੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਕਰੀਨੇ ਮਾਰਾ ਮਨਮਾਂ ਆਵੀ ਵਸਯੋ ਏ.

ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਭੁੰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਘਭਿਭਾਰ ਜਾਵ ਏ, ਯੇਨੇ ਆ ਮੋਟਾਓ ਆਪੀ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਏ ਸੰਤਜਨੋ! ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਥੋਡੁੰ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਸਾਂਭਯੋ; ਗੁਰੂ-ਸਾਯਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ.

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥੪॥

ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਸਾਧੁੰ ਨਾਮ ਜ ਮਾਰੋ ਜ਼ੁਵਨ ਆਧਾਰ ਏ ॥੪॥

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ॥

ਤੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਛੁਣਧ-ਘਰਮਾਂ ਰਘਾਘ, ਪਘਾਵਯ, ਤਾਯ, ਜਾਂਯਰ ਤੇਮਯ ਸੰਘ - ਪਾਂਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਅਵਾਯਵਾਯਾ ਅਨਭਏ ਸਾਯਨਾ ਵਾਗੇ ਏ.

ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥

ਤੇ ਭਾਗਯਵਾਨ ਛੁਣਧ-ਘਰਮਾਂ ਪਾਂਧ ਸਾਯਨਾ ਵਾਗੇ ਏ, ਯੇ ਘਰਮਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਪੋਤਾਨੀ ਸ਼ਕਤਿ ਰਾਯੇਥੀ ਏ.

ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੇ ਕਾਮਾਫਿਕ ਪਾਂਧ ਫੂਤੀਨੇ ਵਸੀਭੂਤ ਕਰੀਨੇ ਭਯਾਨਕ ਕਾਯਨੇ ਪਯਾ ਮਾਰੀ ਫੀਧੀ ਏ.

ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਤੇ ਜ ਜ਼ੁਵ ਭਾਗਯੋ ਏ, ਯੇਨਾ ਨਸੀਘਮਾਂ ਆਰੰਭਥੀ ਜ ਆਵੁੰ ਭਯੁੰ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਛੁਣਧ-ਘਰਮਾਂ ਅਨਭਏ ਸਾਯਨਾ ਵਾਗੀ ਰਘਾ ਏ ਤ੍ਯਾਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਏ ਗਯੁੰ ਏ ॥੫॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰભੁથી ਸਾਧੀ ਕਗਨ ਕਗਰ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਤੁਝ ਏ.

ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥

ਸਾਧੀ ਕਗਨ ਕਗਰ ਘਿਧਾਰਨ੍ਹ ਤੁਝ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ ਏ?

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮਰਥ ਕੇਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥

ਏ ਘਨਵਾਰੀ! ਤਾਰਾ ਸਿਵਾਧ ਘੀਯੁੰ ਕੀਏ ਸਮਰਥ ਨਥੀ, ਪੀਤਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ.

ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥

ਆ ਸ਼ਰੀਰਨੇ ਘੀਯੁੰ ਕੀਏ ਸਥਾਨ ਨਥੀ, ਸ਼ਘੋਮਾਂ ਕਾਗੀਨੇ ਜ ਆਨੀ ਸੁਧਾਰੀ ਥਏ ਸ਼ਤੇ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥੬॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਥੀ ਕਗਨ ਕਗਰ ਆ ਘੀਧਾਰਨ੍ਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ ਏ ॥੬॥

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੇ ਕਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥

ਫਰੇਕ ਕੀਏ ਆਨੰਦ ਆਨੰਦਨੀ ਕਾਤ ਕਏ ਏ ਪਰੰਤੁ ਸਾਧੀ ਆਨੰਦ ਗੁਰੁਥੀ ਜਾਧੀ ਕੀਧੀ ਏ.

ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਸਾਧੀ ਆਨੰਦ ਗੁਰੁਥੀ ਜਾਧੀ ਕੀਧੀ ਏ, ਜੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਜ ਪੀਤਾਨਾ ਸੇਵਕੀ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਏ.

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਨੇ ਘਧਾ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਕਰੀ ਏ ਏ ਅਨੇ ਆਂਘੀਮਾਂ ਜ਼ਾਨਨੀ ਸੁਰਮੀ ਨਾਘੀ ਏ ਏ.

ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੋਹੁ ਤੁਟਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜੇਨੀ ਅੰਤਰਮਨਥੀ ਮੀਓ ਟੂਟੀ ਗਧੀ ਏ, ਸਾਧੀ ਪ੍ਰਭੁਥੇ ਸ਼ਘੋ ਫ਼ਾਰਾ ਤੇਨੁੰ ਜ਼ੁਕਨ ਸੁੰਦਰ ਘਨਾਕੀ ਫੀਧੁੰ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਆ ਜ ਸਾਧੀ ਆਨੰਦ ਏ, ਜੇ ਆਨੰਦਨੀ ਜਾਧਾਕਾਰੀ ਗੁਰੁਥੀ ਮੇਧਕੀ ਏ ॥੭॥

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਘਾਘਾ! ਜੇਨੇ ਤੁੰ ਆਪੇ ਏ, ਤੇ ਜ ਮਨੁਥ ਪ੍ਰਾਸ਼ ਕਰੇ ਏ.

ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ ॥

ਤੇ ਜ ਮਨੁਥ ਪ੍ਰਾਸ਼ ਕਰੇ ਏ, ਜੇਨੇ ਤੁੰ ਪੀਤੇ ਆਪੇ ਏ, ਕੀਏ ਘੀਯੀ ਘਿਧਾਰੀ ਹੁੰ ਕਰੀ ਸ਼ਤੇ ਏ.

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਕੀਏ ਭਰਮਾਂ ਭੁਧਾਧੇਥ ਏ ਅਨੇ ਫਸੇ ਫਿਸ਼ਾਮਾਂ ਭਟਕੀ ਰਘੀ ਏ ਪਰੰਤੁ ਕੀਏਥੇ ਨਾਮਨੀ ਸਾਧੇ ਕਾਗੀਨੇ ਪੀਤਾਨੁੰ ਜ਼ੁਕਨ ਸਫ਼ਯ ਕਰੀ ਕੀਧੁੰ ਏ.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ ॥

ਜੇਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਰਜਾ ਸਾਰੀ ਕਾਗੀ ਏ, ਗੁਰਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਥੀ ਤੇਨੁੰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਥਏ ਗਧੁੰ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ ॥੮॥

ਨਾਨਕ ਕહે ਏ ਤੇ ਜੇਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਏ, ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਏ ॥੮॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤੁ ਪਿਆਰਿਹੇ ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਸੰਤਜਨੋ! ਆਵੋ, ਆਪਭੋ ਮਯੀਨੇ ਅਕਥ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਕਥਾ ਵਾਤਾ ਕਰੀਐ.

ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ ॥

ਅਮੇ ਅਕਥ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਕਥਾ ਕਰੀਐ ਅਨੇ ਵਿਧਾਰੀਐ ਤੇ ਤੇਨੇ ਕਠ ਵਿਧਿ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਸ਼ਕਾਏ ਏ.

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ ॥

ਪੋਤਾਨੁ ਸ਼ਰੀਰ, ਮਨ, ਧਨ ਘਬੁੰ ਜ ਗੁਰਨੇ ਸੌਪੀਨੇ ਤੇਨਾ ਭੁਕਮਨੁ ਪਾਵਨ ਕਰੀਨੇ ਜ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਮੇਯਵੀ ਸ਼ਕਾਏ ਏ.

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰਨਾ ਭੁਕਮਨੁ ਪਾਵਨ ਕਰ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਸਾਧੀ ਵਾਝੀ ਗਾ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੯॥

ਏ ਸੰਤਜਨੋ! ਨਾਨਕ ਕહે ਏ ਤੇ ਸਾਂਝਯ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਨੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥਨ ਕਰੀਐ ॥੯॥

ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਧੰਧਯ ਮਨ! ਧਤੁਰਾਏਥੀ ਕੀਏਐ ਪਝ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਐ ਨਥੀ.

ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ ॥

ਏ ਮਨ! ਤੁੰ ਧਿਆਏਥੀ ਮਾਰੀ ਵਾਤ ਸਾਂਝਯ, ਧਤੁਰਾਏਥੀ ਕੀਏਐ ਪਝ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਮੇਯਵੀਐ ਨਥੀ.

ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਆ ਮਾਧਾ ਐਵੀ ਮੋਹਿਨੀ ਏ, ਜੇਨੇ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਭ੍ਰਮਮਾਂ ਨਾਯੀਨੇ ਸਤਧੀ ਭ੍ਰਮਿਤ ਕਰੀਐ ਏ.

ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ॥

ਆ ਮੋਹਿਨੀ ਮਾਧਾ ਪਝ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਜ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇਥੀ ਏ, ਜੇਨੇ ਮੋਹਰੂਪੀ ਠਗ-ਯੁਟੀ ਜ਼ੁਵੀਨਾਂ ਮੁਖਮਾਂ ਨਾਯੇਥੀ ਏ.

ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥

ਭੁੰ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰ ਘਬਿਭਾਰ ਜਾਵ ਏ, ਜੇਨੇ ਨਾਮਨੋ ਮੀਠੀ ਮੋਹ ਭਗਾਵੇਥ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥

ਏ ਧੰਧਯ ਮਨ! ਨਾਨਕ ਕહે ਏ ਤੇ ਧਤੁਰਾਏਥੀ ਕੀਏਐ ਪਝ ਪਰਮਾਤਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਐ ਨਥੀ ॥੧੦॥

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਮਨ! ਤੁੰ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਸਤਧਨੁ ਧਿਆਨ ਕਰ.

ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਆ ਕੁਟੰਬ ਜੇਨੇ ਤੁੰ ਜੀਵੇ ਏ, ਆਨੇ ਤਾਰੀ ਸਾਥੇ ਜਹੁੰ ਨਥੀ.

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਯੇ ਕੁਟੁੰਘੇ ਤਾਰੀ ਸਾਥੇ ਜਹੂੰ ਨਥੀ, ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਤੂੰ ਸਾ ਮਾਟੇ ਮਨ ਥਗਾਵੀ ਰਹੀਓ ਏ.

ਐਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥

ਆਵੁੰ ਕਾਮ ਜਰਾ ਪਥਾ ਕਰਵੁੰ ਜੋਏਐ ਨਈਂ, ਜੇਨਾਥੀ ਅੰਤਮਾਂ ਪਸ਼ਤਾਵੁੰ ਪਏ.

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਤੂੰ ਸਦਗੁਰੂਨੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਂਭਯ, ਆ ਜ ਤਾਰੀ ਸਾਥੇ ਰਹੇਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੧੧॥

ਏ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਮਨ! ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਤੂੰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਸਤ੍ਯਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਕਰ ॥੧੧॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਅਗਮ੍ਯ, ਅਗੋਚਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤਾਰੋ ਅੰਤ ਕੀਏਐ ਪਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ੍ਯੋ ਨਥੀ.

ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ॥

ਕੀਏਐ ਪਥਾ ਤਾਰੋ ਅੰਤ ਮੇਯਯੋ ਨਥੀ, ਤੂੰ ਪੋਤੇ ਜ ਪੋਤਾਨੇ ਜਾਏ ਏ.

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ ॥

ਆ ਯਥਾ ਜੀਵ-ਜੰਤੁ ਤਾਰੀ ਰਮਤ ਥੀਥਾ ਏ, ਆ ਸੰਦਰਭਮਾਂ ਕੀਏ ਚੁੰ ਕਛੀਨੇ ਵ੍ਯਕ੍ਤ ਕਰੇ.

ਆਖਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਯੇਨੇ ਆ ਜਗਤ ਉਤਪੰਨ ਕਰ੍ਯੁੰ ਏ, ਤੂੰ ਜ ਯਥਾਮਾਂ ਯੋਥੀ ਰਹੀਓ ਤੇਮਜ ਜੋਏ ਰਹੀਓ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਤੂੰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਅਗਮ੍ਯ ਏ, ਤਾਰੋ ਅੰਤ ਕੀਏਐ ਪਥਾ ਮੇਯਯੋ ਨਥੀ ॥੧੨॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੇਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇ ਅਮ੍ਰਿਤਨੇ ਦੇਵਤਾ, ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਤੇਮਜ ਮੁਨਿਜਨ ਪਥਾ ਸ਼ੀਏ ਏ, ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਨੇ ਗੁਰਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਯੋ ਏ.

ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਗੁਰੁਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਥੀ ਮਨੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਯੁੰ ਏ ਅਨੇ ਪਰਮ-ਸਤ੍ਯਨੇ ਮਾਰਾ ਮਨਮਾਂ ਵਸਾਵੀ ਫੀਥੁੰ ਏ.

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਯਥਾ ਜੀਵ-ਜੰਤੁ ਤੇ ਜ ਉਤਪੰਨ ਕਰ੍ਯਾ ਏ, ਪਰੰਤੂ ਕੀਏ ਦੁਰ੍ਭਾਗ ਜ ਗੁਰੁਨਾ ਦਰ੍ਸ਼ਨ ਤੇਮਜ ਧਰਥਾ-ਸਪ੍ਰਸ਼ ਕਰਵਾ ਆਵ੍ਯੋ ਏ.

ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥

ਤੇਨੀ ਥਾਥਯ, ਥੀਯ ਤੇਮਜ ਅਛੰਕਾਰ ਫੂਰ ਥਏ ਗਯੋ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੇ ਸਦਗੁਰੂ ਜ ਸਾਰੋ ਥਾਯਥੋ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਜੇਨਾ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੋਤੇ ਯੁਸ਼ ਥਏ ਗਯੋ ਏ, ਤੇਨੇ ਗੁਰਥੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਯੀ ਗਯੁੰ ਏ ॥੧੩॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥

ਭਕਤੀਨੂੰ ਜ਼ੁਬਨ-ਆਧਰਝਾ ਫੁਨਿਆਨਾ ਘੀਯਾ ਥੋਕੀਥੀ ਨਿਰਾਜੁੰ ਭੋਧ ਏ.

ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥

ਭਕਤੀਨੂੰ ਜ਼ੁਬਨ-ਆਧਰਝਾ ਐਟਵੇ ਨਿਰਾਜੁੰ ਏ, ਫਾਰਝਾ ਤੇ ਤੇਨੇ ਘੂਘ ਸਘਤ ਰਸਤਾ ਪਰ ਧਾਥਵਾਨੁੰ ਭੋਧ ਏ.

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਤੇ ਥਾਥਧ, ਥੋਥ, ਅਠੰਫਾਰ ਤੇਮਯਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਨੇ ਧਾਗੀਨੇ ਵਧੁ ਘੋਥਵਾ ਓਝਓਤੀ ਨਥੀ.

ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥

ਤੇਨੇ ਅਾ ਰਸਤਾ ਪਰ ਯਵਾਨੁੰ ਭੋਧ ਏ, ਯੇ ਤਥਵਾਰਨੀ ਧਾਰਥੀ ਪਝਾ ਤੀਫ਼ਝਾ ਤੇਮਯਾ ਵਾਯਥੀ ਪਝਾ ਨਾਨੋ ਭੋਧ ਏ.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗੁਰਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਯੇਨੇ ਅਭਮਨੇ ਧਾਗੀ ਫੀਧੋ ਏ, ਤੇਨੀ ਵਾਸਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾਮਾਂ ਸਮਾਓ ਗਓ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧੪॥

ਨਾਨਕ ਫਛੇ ਏ ਤੇ ਭਕਤੀਨੂੰ ਜ਼ੁਬਨ-ਆਧਰਝਾ ਧੁਗ-ਧੁਗਾਂਤਰੀਥੀ ਯ ਫੁਨਿਆਨਾ ਥੋਕੀਥੀ ਨਿਰਾਜੁੰ ਏ ॥੧੪॥

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ ਚਲਹ ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥

ਛੇ ਸਵਾਮੀ! ਯੇਮ ਤੁੰ ਧਾਥੇ ਏ, ਅਯੇ ਤੇਮ ਯ ਧਾਥੀਐ ਓਯੇ. ਛੁੰ ਤਾਰਾ ਗੁਝੀਨੇ ਯਾਝਾਤੀ ਨਥੀ.

ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੇ ॥

ਯੇਮ ਤੁੰ ਧਥਾਥੇ ਏ ਤੇਮ ਯ ਧਾਥੀਐ ਓਯੇ, ਯੇ ਰਸਤਾ ਪਰ ਤੁੰ ਨਾਥੇ ਏ.

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਫੁਪਾ ਫਰੀਨੇ ਯੇਨੇ ਤੁੰ ਨਾਮ-ਸਮਰਝਾਮਾਂ ਥਗਾਵੀ ਫੇ ਏ, ਤੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਯ ਤਾਰੰ ਧਾਯਾਨ ਫਰਤੀ ਰਛੇ ਏ.

ਜਿਸ ਨੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਯੇਨੇ ਤੁੰ ਪੋਤਾਨੀ ਫਥਾ ਸੰਥਯਾਥੇ ਏ, ਤੇ ਗੁਰਨਾ ਫਰਵਾਯਾ ਪਰ ਸੁਘ ਪ੍ਰਾਸ ਫਰੇ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹੇ ॥੧੫॥

ਛੇ ਸਾਧਾ ਮਾਥਿਫ! ਨਾਨਕ ਫਛੇ ਏ ਤੇ ਯੇਮ ਤਨੇ ਮੰਯੂਰ ਭੋਧ ਏ, ਤੇਮ ਯ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਧਥਾਥੇ ਏ ॥੧੫॥

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਅਾ ਸੁੰਫਰ ਸ਼ਘਫ ਯ ਪ੍ਰਥੁਨੂੰ ਫੀਰ੍ਤਿਗਾਨ ਏ.

ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਸਫ਼ਗੁਰੂਐ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਸੁੰਫਰ ਸ਼ਘਫਨੂੰ ਫੀਰ੍ਤਿਗਾਨ ਸੰਥਯਾਧ੍ਯੁੰ ਏ.

ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ॥

ਅਾ ਤੇਨਾ ਯ ਮਨਮਾਂ ਅਾਧੀਨੇ ਵਸੇ ਏ, ਯੇਨਾ ਨਸੀਯਮਾਂ ਅਾਫਿਥੀ ਯ ਥਯਾਓਨੇ ਅਾਧ੍ਯੁੰ ਏ.

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

કોઈ મનુષ્ય ભટકતો રહે છે અને ખૂબ વાતો કરે છે, પરંતુ વાતોથી કોઈએ પણ પ્રાપ્ત કર્યું નથી.

કਹੈ ਨਾਨਕੁ સਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥੧੬॥

નાનક કહે છે કે સદ્ગુરુએ શબ્દનું જ કીર્તિગાન સંભળાવ્યું છે ॥੧੬॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

જેને પરમાત્માનું ધ્યાન કર્યું છે, તે પવિત્ર થઈ ગયો છે.

ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

પરમાત્માનું ધ્યાન કરીને તે જ પવિત્ર થયો છે, જેને ગુરુમુખ બનીને ધ્યાન-મનન કર્યું છે.

ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ સિਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥

તે પોતાના માતા-પિતા તેમજ કુટુંબ સહિત પવિત્ર થઈ ગયા છે અને તેની સંગતિ કરનાર પણ પવિત્ર થઈ ગયા છે.

ਕਹਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

હરિ-નામને મુખથી જપનાર તેમજ કાનોથી સાંભળનાર પવિત્ર થઈ ગયો છે અને જેને મનમાં વસાવ્યું છે, તે પણ પવિત્ર થઈ ગયો છે.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹરਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੭॥

નાનક કહે છે કે જેને ગુરુમુખ બનીને પ્રભુનું ધ્યાન કર્યું છે, તે પવિત્ર થઈ ગયો છે ॥੧੭॥

ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ન ਉਪਜੈ ਵਿਣੁ સਹજੈ સਹસા ન ਜਾਇ ॥

ધર્મ-કર્મ કરવાથી મનમાં સરળ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થતું નથી અને સરળ જ્ઞાન વગર મનની ચિંતા દૂર થતી નથી.

ਨਹ ਜਾਇ ਸਹસા ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ ਕਰਮ ਕમાਏ ॥

આ ચિંતા કોઈ પણ સાધનથી મનથી દૂર થતી નથી અને અનેક લોકો કર્મકાંડ કરી-કરીને થાકી ગયા છે.

ਸਹਸੈ ਜીਉ ਮਲીਣੁ ਹੈ ਕਿਤુ સੰਜમਿ ਧੋਤਾ ਜਾਏ ॥

આ અંતર્મન શંકા ચિંતાથી ગંદું થઈ ગયું છે, આને ક્યાં સાધન દ્વારા શુદ્ધ કરાય.

ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

મનને શુદ્ધ કરવા માટે શબ્દથી લગન લગાવ અને પરમાત્માની સાથે મન લગાવ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੁ ਸਹસਾ ਇਵ ਜਾਇ ॥੧੮॥

નાનક કહે છે કે ગુરુની કૃપાથી સરળ-જ્ઞાન ઉત્પન્ન થઈ જાય છે અને આ રીતે શંકા-ચિંતા મનથી દૂર થઈ જાય છે ॥੧੮॥

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

કોઈ મનથી ગંદુ છે, પરંતુ બહારથી નિર્મળ હોવાનો દેખાવ કરે છે.

ਬાહરહુ નિરમલ જીਅਹુ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜુਐ ਹਾਰਿਆ ॥

જે બહારથી નિર્મળ હોવાનો દેખાવ કરે છે અને મનથી ગંદો હોય છે, તેને પોતાનો જન્મ જુગારમાં હારી દીધો છે.

ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਮਰਣੁ મਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

તેને તૃષ્ણાનો આ ખુબ મોટો રોગ લાગેલ છે અને તેને મૃત્યુને પોતાના મનથી ભુલાવી દીધો છે.

ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੇ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

વેદોમાં નામને સર્વોત્તમ બતાવેલ છે પરંતુ આ લોકો તેને સાંભળતા જ નથી અને પ્રેતોની જેમ ભટકતા રહે છે.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੁਐ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

નાનક કહે છે કે જેને સત્યને ત્યાગીને અસત્યથી મોહ લગાવી લીધો છે, તેને પોતાનો કીમતી જન્મ જુગારમાં હારી દીધો છે ॥૧૯॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹરહੁ નિਰਮਲ ॥

કોઈ મનુષ્ય દિલથી પણ નિર્મળ હોય છે અને બહારથી પણ નિર્મળ હોય છે.

ਬਾਹરહુ ਤ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ નિਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ ॥

એવો દિલથી તેમજ બહારથી નિર્મળ મનુષ્ય સદ્ગુરુના ઉપદેશ પ્રમાણે શુભ કરણીની કમાણી કરે છે.

ਕੂੜ ਕੀ ਸૈਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥

તેને અસત્ય સ્પર્શ પણ કરતો નથી અને તેનું મન સત્યમાં જ જોડાય રહે છે.

ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

તે જ વ્યાપારી ઉત્તમ છે, જેને રત્ન જેવો કિંમતી જન્મનો લાભ પ્રાપ્ત કરી લીધો છે.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮੰਨੁ ਨિਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲે ॥੨੦॥

નાનક કહે છે કે જેનું મન નિર્મળ છે, તે હંમેશા જ ગુરુની સાથે રહે છે ॥૨૦॥

ਜੇ ਕੇ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸેਤੀ ਸਨਮુਖੁ ਹੋਵੈ ॥

જો કોઈ શિષ્ય ગુરુની સન્મુખ થઈ જાય.

ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸિਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ રਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲે ॥

જો કોઈ શિષ્ય ગુરુની સન્મુખ થઈ જાય તો તે દિલથી પણ ગુરુની સાથે બની રહે છે.

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥

હૃદયમાં ગુરુના ચરણોનું ધ્યાન કરતો રહે છે અને અંતરાત્મામાં પણ તેની સ્મૃતિમાં જ લીન રહે છે.

ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥

ਤੇ ਪੀਤਾਨਾ ਅਭਮਨੇ ਓਡੀਨੇ ਗੁਰਨਾ ਸਫਾਰੇ ਰਹੇ ਏ ਅਨੇ ਗੁਰੁ ਵਗਰ ਘੀਯਾ ਤੋਏਨੇ ਜਾਝਾਤੀ ਨਥੀ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੇ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ ॥੨੧॥

ਭੇ ਸੰਤੀ! ਨਾਨਕ ਭਭੇ ਏ ਤੇ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਸਾਂਭਯੋ; ਤੇ ਜ ਸ਼ਿਖਿ ਗੁਰਨੀ ਸਨਮੁਖ ਭੋਧ ਏ ॥੨੧॥

ਜੇ ਕੇ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਯੋ ਤੋਏ ਸ਼ਿਖਿ ਗੁਰਥੀ ਅਵਗ ਥਏ ਜਾਧ ਤੋ ਸਫਗੁਰੁ ਵਗਰ ਤੇਨੇ ਮੁਕਤਿ ਮਯਾਤੀ ਨਥੀ.

ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥

ਤੇਨੇ ਤੋਏ ਘੀਯਾ ਸਥਾਨ ਪਰ ਮੁਕਤਿ ਮਯਾਤੀ ਨਥੀ, ਲਵੇ ਆ ਸੰਦਰਭਮਾਂ ਤੋਏ ਜਏਨੇ ਵਿਵੇਕਵਾਨ ਮਭਾਪੁਰੁਥੋਥੀ ਪੂਞੀ ਵੇ.

ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥

ਲਵੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਯੋਨਿਯੋਮਾਂ ਲਟਕੀਨੇ ਫ਼ਰੀ ਮਨੁਖਿ ਯੋਨੀਮਾਂ ਆਵੀ ਜਾਧ, ਤੋ ਪਝਾ ਗੁਰੁ ਵਗਰ ਮੁਕਤਿ ਮੇਯਾਵੀ ਸ਼ਕਾਤੀ ਨਥੀ.

ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਤੇ ਘੀਯੋ ਵਾਰ ਗੁਰੂ-ਧਰਯੋਮਾਂ ਭਾਗੀਨੇ ਟ੍ਯਾਰੇ ਜ ਮੁਕਤਿ ਮੇਯਾਵੇ ਏ, ਜਧਾਰੇ ਸਫਗੁਰੁ ਤੇਨੇ ਸ਼ਘ੍ਯ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੰਭਯਾਵੇ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥੨੨॥

ਨਾਨਕ ਭਭੇ ਏ ਤੇ ਵਿਧਾਰ ਕਰੀਨੇ ਜੋਏ ਵੇ, ਵਿਮੁਖਿ ਯੋਧ ਸਫਗੁਰੁ ਵਗਰ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਥੀ ॥੨੨॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੇ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਭੇ ਗੁਰਨਾ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਸ਼ਿਖਿਯੋ! ਆਵੋ, ਸਾਧੀ ਵਾਝੀ ਗਾਯੋ.

ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਝੀ ਫ਼ਕਤ ਗੁਰਨੀ ਜ ਗਾਨ ਕਰ, ਜੇ ਘਬੀ ਵਾਝੀਯੋਮਾਂ ਸਰਵੋਤਮ ਵਾਝੀ ਏ.

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜੇਨਾ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਫ਼ੁਪਾ-ਫ਼ੁਇ ਥਏ ਜਾਧ ਏ, ਆ ਵਾਝੀ ਤੇਨਾ ਹੁਦਧਮਾਂ ਸਮਾਏ ਜਾਧ ਏ.

ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਾਪਾਣੀ ॥

ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀ; ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਭੀਨ ਰਭੇ ਅਨੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਤੀ ਰਭੇ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ ਏਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੩॥

ਨਾਨਕ ਭਭੇ ਏ ਤੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਆ ਸਾਧੀ ਵਾਝੀ ਗਾਤੀ ਰਭੇ ॥੨੩॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥

ਸਫਗੁਰੁ ਵਗਰ ਘੀਯੋ ਵਾਝੀ ਕਾਧੀ ਏ, ਗੁਰਨਾ ਮੁਖਾਵਿੰਦਥੀ ਉਘਾਰਿਤ ਵਾਝੀ ਜ ਸਤਧ ਏ.

ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਸਿਵਾਧ ਯੀਯੋ ਯਥੀ ਵਾਯੀ ਅਸਤਯੁ ਏ.

ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਭਾਯੀ ਵਾਯੀਨੇ ਮੁਯਥੀ ਜਪਨਾਰ ਤੇਮਯ ਸਾਂਭਯਨਾਰ ਪਯਾ ਭਾਯਾ ਅਥਾਤਿ ਅਸਤਯੁ ਏ ਅਨੇ ਅਸਤਯੁ ਮਨੁਯੋਯੇ ਭਠੀਨੇ ਭਾਯੀ ਵਾਯੀ ਜੁ ਉਯਾਰਯਾ ਕਰੀ ਏ.

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਆਵੀ ਮਨੁਯੁ ਪੀਤਾਨੀ ਯੁਯਥੀ ਰੋਯ ਭਰਿ ਨਾਮ ਯੋਥਤੀ ਰਭੇ ਏ ਪਰੰਤੁ ਤੇਨਾ ਵਿਸ਼ੇ ਭੰਯ ਪਯਾ ਜਾਨ ਯਾਯਾਤੀ ਨਥੀ.

ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥

ਯੇਨੁ ਮਨ ਮਾਯਾਯੇ ਯੋਰਾਵੀ ਥੀਯੁ ਏ, ਤੇ ਯਥੁ ਜ ਯੋਥੀ ਰਯਾ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥

ਨਾਨਕ ਭਭੇ ਏ ਭੇ ਸਫੁਗੁਰੂਨਾ ਮੁਯਾਵਿੰਢਥੀ ਉਯਾਰਿਤ ਵਾਯੀ ਜੁ ਸਤਯੁ ਏ, ਯੀਯੋ ਯਥੀ ਵਾਯੀ ਭਾਯੀ ਅਥਾਤਿ ਅਸਤਯੁ ਏ ॥੨੪॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥

ਗੁਰੂਨਾ ਸਯੁ ਭਿੰਮਤੀ ਰਤਨੁ ਏ, ਯੇਮਾਂ ਗੁਯਾਰੂਪੀ ਭਿੰਮਤੀ ਭੀਰਾ ਯਭੇਯਾ ਏ.

ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ ॥

ਸਯੁਰੂਪੀ ਭਿੰਮਤੀ ਰਤਨਮਾਂ ਯੇਨੁ ਮਨ ਥਾਗੀ ਗਯੁ ਏ, ਤੇ ਤੇਮਾਂ ਥੀਨ ਥਯ ਗਯੁ ਏ.

ਸਬਦੁ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥

ਯੇਨੁ ਮਨ ਸਯੁਥੀ ਮਯੀ ਗਯੁ ਏ, ਤੇਨੇ ਸਤਯੁਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਥਗਾਵੀ ਥੀਯੋ ਏ.

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੀਤੇ ਜੁ ਸਯੁਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਤੇਮਯ ਪੀਤੇ ਜੁ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਭੀਰੋ ਏ, ਤੇ ਯੇਨੇ ਆ ਸਯੁਰੂਪੀ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਏ, ਤੇ ਜੁ ਆ ਸਤਯੁਨੇ ਸਮਯੇ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥੨੫॥

ਨਾਨਕ ਭਭੇ ਏ ਭੇ ਗੁਰੂ-ਸਯੁ ਯੇਕ ਭਿੰਮਤੀ ਰਤਨੁ ਏ, ਯੇਮਾਂ ਗੁਯਾਰੂਪੀ ਭਿੰਮਤੀ ਭੀਰਾ ਯਭੇਯਾ ਏ ॥੨੫॥

ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ॥

ਸ਼ਿਵ ਸਕਤਿ ਯੇਤਨੁ ਤੇਮਯ ਮਾਯਾਨੇ ਉਤਪੰਨੁ ਕਰੀਨੇ ਪ੍ਰਯੁ ਪੀਤੇ ਜੁ ਪੀਤਾਨੋ ਭੁਭਮ ਥਥਾਵੀ ਰਯੋ ਏ.

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥

ਤੇ ਭੁਭਮ ਥਥਾਵੀਨੇ ਪੀਤੇ ਜੁ ਪੀਤਾਨੀ ਥੀਥਾਨੇ ਯੀਤੋ ਰਭੇ ਏ, ਪਰੰਤੁ ਭੀਯ ਗੁਰਮੁਯਨੇ ਜੁ ਆ ਰਙੁਥਨੀ ਸਮਯੁ ਏ ਏ

ਤੇੜੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਜੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਸਾਫ਼ਨੀ ਨਿਵਾਸ ਥਯੋਂ ਜਾਯੋ, ਤੇ ਘਬਾ ਘਬਨੀਨੇ ਤੀਤੀਨੇ ਮੁਕਤ ਥਯੋਂ ਜਾਯੋ.

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੇਨੇ ਪੋਤੇ ਘਨਾਵੇ, ਤੇ ਜ ਗੁਰਮੁਖ ਘਨੇ, ਤੇ ਅਨੇ ਤੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਮਾਂ ਧਿਆਨ ਕਰਾਵੀ ਕੇ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ ॥੨੬॥

ਨਾਨਕ ਕਛੇ, ਤੇ ਸਾਫ਼ਨੀ ਪੋਤੇ, ਜ ਪੋਤਾਨਾ, ਫੁਕਮਨੀ ਸਮਝ ਆਪੇ, ॥੨੬॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਸਮ੍ਰਿਤਿਓਂ ਤੇਮਝ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਾਪ-ਪੁਝਯਨੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ, ਤੇ ਪਰੰਤੂ ਤੇ ਪਝਾ ਸਾਰ ਤਤਵਨੇ ਜਾਣਾਤੀ ਨਥੀ.

ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਵਗਰ ਸਾਰ ਤਤਵਨੇ ਜਾਣਾਤੁੰ ਨਥੀ, ਤਤਵ ਜ਼ਾਨ ਮਯਤੁੰ ਨਥੀ.

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਤਮਕ ਸੰਸਾਰ ਅਜ਼ਾਨਨੀ ਭੰਬਮਾਂ ਸੁਤੇਯੋ, ਤੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਭੰਬਮਾਂ ਜ ਜ਼ੁਵਨਰੂਪੀ ਰਾਤ ਵੀਤੀ ਜਾਯੋ.

ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇ ਜ਼ੁਵ ਅਜ਼ਾਨਨੀ ਭੰਬਥੀ ਜਾਗੇ, ਜੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਵੀ ਵਸਯੋ, ਤੇ ਅਨੇ ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ-ਵਾਝੀ ਜਪਤੀ ਰਛੇ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨੭॥

ਨਾਨਕ ਕਛੇ, ਤੇ ਤੇਨੇ ਜ ਤਤਵ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਸ ਥਾਯੋ, ਜੇਨੀ ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਪਰਮਾਤਮਾਮਾਂ ਕਰਨ ਕਾਗੀ ਰਛੇ, ਤੇ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਜ਼ੁਵਨ-ਰਾਤ ਜਾਗਤ ਰਛੇ, ਜ ਵੀਤੀ ਜਾਯੋ, ॥੨੭॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਜੇ ਮਾਤਾਨਾ ਉਦਰਮਾਂ ਪਝਾ ਪਾਲਨ-ਪੋਖਝਾ ਕਰੇ, ਤੇਨੇ ਮਨਥੀ ਸਾ ਮਾਟੇ ਕੁਝਾਵੀਐ?

ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ ॥

ਤੇ ਏਟਕੀ ਮੀਟੀ ਦਾਤਾ, ਤੇਨੇ ਮਨਥੀ ਕਛੇ ਰੀਤੇ ਕੁਝਾਵੀ ਸ਼ਕਾਯੋ, ਜੇ ਗਰਬਿਮਾਂ ਅਮਨੇ ਕੋਝਨ ਪਛੋਧਾਏ.

ਓਸ ਨੇ ਕਿਹੁ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥

ਤੇ ਜੇਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਕਰਾਨਮਾਂ ਕਰਾਵੀ ਕੇ, ਤੇਨੇ ਕੀਯੋ ਫੁਝ-ਫੁਝ ਸਪਰਸ਼ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤਾ ਨਥੀ.

ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਸਤਯ ਤੀ ਆ ਜੇ, ਤੇ ਤੇਨੇ ਪੋਤੇ, ਜ ਪੋਤਾਨੀ ਕਰਾਨਮਾਂ ਕਰਾਵੇ, ਤੇ ਅਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਘਨੀਨੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ, ਜ ਤੇਨੇ ਸਮਝਾ ਕਰਵੁੰ ਜੀਯੋ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥੨੮॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਏ ਯੇ ਆਟਕੀ ਮੋਟੀ ਢਾਤਾ ਏ, ਤੇਨੇ ਮਨਥੀ ਸਾ ਮਾਟੇ ਭੁਭਾਵੀਐ? ॥੨੮॥

ਜੈਸੀ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ ਤੈਸੀ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ ॥

ਯੇਵੀ ਆਗ ਮਾਤਾਨਾ ਗਰਮਾਂ ਏ, ਤੇਵੀ ਜ ਘੁਭਾਰ ਮਾਧਾ ਏ.

ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਸਭ ਇਕੇ ਜੇਹੀ ਕਰਤੈ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਮਾਧਾ ਤੇਮਯ ਗਰਮੀ ਆਗ ਘਨੇ ਐਕ ਸਮਾਨ ਜ ਫੁ:ਘੁਢਾਧਕ ਏ, ਪ੍ਰਭੁਐ ਆ ਐਕ ਵੀਵਾ ਰਯੇਵੀ ਏ.

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਜੰਮਿਆ ਪਰਵਾਰਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥

ਯਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਓਘਾ ਥਏ ਤੋ ਜ ਘਾਯਕਨੋ ਜੰਮ ਥਯੋ, ਯੇਨਾਥੀ ਪ੍ਰਯਾ ਕੁਟੁੰਘਮਾਂ ਯੁਸ਼ੀਨੁੰ ਵਾਤਾਵਰਯ ਘਨੀ ਗਯੁੰ.

ਲਿਵ ਛੁੜਕੀ ਲਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਯਧਾਰੇ ਘਾਯਕਨੋ ਜੰਮ ਥਯੋ ਤੋ ਤੇਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾਥੀ ਵਗਨ ਝੁਟੀ ਗਏ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਾਗੀ ਗਏ ਅਨੇ ਮਾਧਾਐ ਪੋਤਾਨੋ ਫੁਕਮ ਵਾਗੂ ਕਰੀ ਢੀਧੀ.

ਏਹ ਮਾਇਆ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥

ਆ ਮਾਧਾ ਐਵੀ ਏ, ਯੇਨਾਥੀ ਯੁਵ ਪਰਮਾਤਮਾਨੇ ਲੂਕੀ ਯਾਧ ਏ, ਪਥੀ ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਮੋਭ ਉਤਪੰਨ ਥਏ ਯਾਧ ਏ ਅਨੇ ਫ੍ਰੇਤਭਾਵ ਵਾਗੀ ਯਾਧ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਪਾਇਆ ॥੨੯॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਏ ਕੇ ਗੁਰਨੀ ਕੁਪਾਥੀ ਯੇਨੀ ਪ੍ਰਭੁਮਾਂ ਵਗਨ ਵਾਗੀ ਗਏ ਏ, ਤੇਨੇ ਮਾਧਾਮਾਂ ਪਯਾ ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਵੀਧੀ ਏ ॥੨੯॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪੋਤੇ ਕੀਮਤੀ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੁੰ ਮੂਲ੍ਯਾਂਕਨ ਕਰੀ ਸ਼ਾਕਾਤੁੰ ਨਥੀ.

ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਰਹੇ ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ ॥

ਕੋਏਥੀ ਪਯਾ ਤੇਨੀ ਸਾਧੀ ਕ੍ਰਿਮਤ ਆਂਕੀ ਸ਼ਾਕਾਤੀ ਨਥੀ, ਕੇਟਕਾਧ ਵੀਕੋ ਤੇਨਾ ਮਾਟੇ ਰੋਤਾ ਤਰਸਤਾਂ ਢਾਰੀ ਗਯਾ ਏ.

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥

ਯੋ ਸਫੁਗੁਰੁ ਮਯੀ ਯਾਧ, ਤੋ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੁੰ ਮਾਧੁੰ ਅਪ੍ਰਯਾ ਕਰੀ ਫੇਰੁੰ ਯੋਏਐ, ਆਨਾਥੀ ਮਨਨੋ ਅਭਮ ਫੂਰ ਥਏ ਯਾਧ ਏ.

ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਯੇਨਾ ਆ ਢੀਧੇਥ ਆ ਪ੍ਰਾਯਾ ਏ, ਯੋ ਯੁਵ ਤੇਨਾਥੀ ਮਯੀ ਰਭੇ ਤੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨਮਾਂ ਸ੍ਵਿਤ ਥਏ ਯਾਧ ਏ.

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੩੦॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੋਤੇ ਕੀਮਤੀ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਜ ਭਾਯਵਾਨ ਏ, ਯੇ ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੇ ਏ ॥੩੦॥

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥

ਭਰਿ-ਨਾਮ ਮਾਰਨੁ ਰੇਸ਼ਨੁ ਏ ਅਨੇ ਮਾਰੁ ਮਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੀ ਏ.

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ ॥

ਮਾਰੁ ਮਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੀ ਅਨੇ ਭਰਿ-ਨਾਮ ਮਾਰਨੁ ਜੁਵਨ-ਰੇਸ਼ਨੁ ਏ, ਆ ਰੇਸ਼ਨਨੁ ਜਾਨ ਮਨੇ ਸਦਗੁਰੁਥੀ ਮਯੁ ਏ.

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਫਿਕਥੀ ਰੋਜ ਭਰਿ-ਨਾਮਨੇ ਜਪਤੀ ਰਏ ਅਨੇ ਰੋਜ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ.

ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥

ਆ ਨਾਮ-ਧਨੁ ਤੇਨੇ ਜ ਮਯੁ ਏ, ਜੇਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੀ ਈਝਾਥੀ ਆਪੁ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩੧॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਭਰਿ-ਨਾਮ ਮਾਰੀ ਜੁਵਨ-ਰਾਸ਼ਿ ਏ ਅਨੇ ਮਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਰੀ ਯਨੀ ਗਯੁ ਏ ॥੩੧॥

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਜੁਲ! ਤੂੰ ਘੀਯਾ ਰਸੀਮਾਂ ਥੀਨ ਰਏ ਏ, ਪਰੰਤੂ ਤਾਰੀ ਰਸ ਠਰਤੀ ਨਥੀ.

ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਕੋਏ ਘੀਯਾ ਪ੍ਰਕਾਰਥੀ ਤਾਰੀ ਰਸ ਠਰੀ ਚਾਕਤੀ ਨਥੀ, ਜਥਾਂ ਸੁਖੀ ਤੂੰ ਭਰਿ-ਰਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਨੇ ਤੇਨੇ ਪੀਤੀ ਨਥੀ.

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਭਰਿ-ਰਸਨੇ ਮੇਯਵੀਨੇ ਤੇਨੇ ਪੀ ਕੇ, ਧਾਰਥੀ ਭਰਿ-ਰਸਨੇ ਪੀਵਾਥੀ ਘੀਯੁ ਵਾਰ ਕੋਏ ਰੁਝਾ ਕਾਗਸ਼ੇ ਨਭੀ.

ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥

ਆ ਭਰਿ-ਰਸ ਸੁਖ ਕਮੋਥੀ ਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਧ ਏ, ਜੇਨੇ ਸਦਗੁਰੁ ਮਯੀ ਜਾਧ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹੋਰਿ ਅਨ ਰਸ ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩੨॥

ਨਾਨਕ ਕਏ ਏ ਤੇ ਜਧਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨਮਾਂ ਵਸੀ ਜਾਧ ਏ ਤੋ ਘੀਯਾ ਯਥਾ ਰਸ ਲੂਕੀ ਜਾਧ ਏ ॥੩੨॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਸਰੀਰ! ਜਧਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਤਾਰਾਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੀਓ ਤੋ ਤੂੰ ਧਾਰੇ ਜ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਕ੍ਰਿਓ.

ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂਏ ਯਥੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੀਓ ਤੋ ਜ ਤੂੰ ਜਗਤਮਾਂ ਆਕ੍ਰਿਓ ਏ.

ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਯਥਾਨੋ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਏ, ਜੇਨੇ ਦਰੇਕ ਜੁਵਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀਨੇ ਆ ਜਗਤ ਦੇਖਾਯੁ ਏ.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰੁਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਸਮਯੁ ਤੋ ਆ ਅਫਲੂਤ ਥਯੁ ਤੇ ਆ ਜਗਤ ਅਫਲੂਤ ਰੂਪ ਜ ਨਜਰ ਆਕ੍ਰਿਓ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥੩੩॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਏ ਤੇ ਜਧਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿਨੂੰ ਮੂਲੁ ਰਖਿਓ ਤੀ ਤੇਨੇ ਤਾਰਾਮਾਂ ਪੋਤਾਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਿਓ ਅਨੇ ਧਾਰੇ ਜ ਤੂੰ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵਿਓ ਏ ॥੩੩॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਆਗਮਨੀ ਯੁਸ਼ਾਯਯਰੀ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਮਨਮਾਂ ਯੂਯ ਈਝਾ ਉਮੰਗ ਉਤਪੰਨ ਥਏ ਗਯੋ ਏ.

ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ ਗਿਰੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ ॥

ਏ ਯਭੇਨਪਝੀ! ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ ਮੰਗਯਗਾਨ ਕਰ, ਆ ਫੁੱਧ-ਧਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੰਦਿਰ ਯਨੀ ਗਯੁ ਏ.

ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪਏ ॥

ਏ ਯਭੇਨਪਝੀ! ਰੋਜ ਪ੍ਰਭੁਨੂੰ ਮੰਗਯਗਾਨ ਕਰਵਾਈ ਕੀਏ ਫੁੱਧ-ਧਰ ਤੇਮਯ ਧਿੰਤਾ ਭਾਗਤੀ ਨਥੀ.

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਪਏ ॥

ਤੇ ਦਿਵਸੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਯੀ ਏ, ਜਧਾਰੇ ਗੁਰ-ਧਰਝੀਮਾਂ ਮਨ ਭਾਗੀ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਪ੍ਰਿਧ-ਪ੍ਰਭੁਨੇ ਅਨੁਭਵੇ ਏ.

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੇ ॥

ਗੁਰਨਾ ਸ਼ਯਥੀ ਅਨਭਏ ਵਾਝੀਨੀ ਜਾਝਕਾਰੀ ਮਯੀ ਏ, ਫਰਿ-ਨਾਮ ਜਪ ਤੇਮਯ ਫਰਿ-ਰਸਨੇ ਪੀਤੀ ਰਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੇ ॥੩੪॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਏ ਤੇ ਯਧੂੰ ਕਰਵਾ-ਕਰਾਵਵਾਮਾਂ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਤੇ ਜ ਆਵੀ ਮਯੀ ਏ ॥੩੪॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥

ਏ ਸ਼ਰੀਰ! ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਤੇ ਝਯੁ ਝੁਭ ਕਰਮ ਕਰਿਓ ਏ?

ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਸ਼ਰੀਰ! ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਤੇ ਝਯੁ ਕਰਮ ਕਰਿਓ ਏ?

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਤਾਰੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਏ, ਤੇਨੇ ਤੀ ਮਨਮਾਂ ਜ ਵਸਾਵਿਓ ਨਥੀ.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਜ ਵਸੇ ਏ, ਪੂਰਵ ਕਰਮਿਨੇ ਕਾਰਝੇ ਜੇਨੇ ਆ ਫੁੱਧ ਪ੍ਰਾਸ ਥਯੁ ਏ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੩੫॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਏ ਤੇ ਜੇਨੇ ਸਫੁਗੁਰਮਾਂ ਮਨ ਭਾਗਾਵਿਯੁ ਏ, ਤੇਨੂੰ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਸਫੁਯ ਥਏ ਗਯੁ ਏ ॥੩੫॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥

ਏ ਅੰਯੋ! ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਤਾਰਾਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਿਓ ਏ, ਆਥੀ ਤੇਨਾ ਸਿਵਾਧ ਕੀਏ ਯੀਜਾਨੇ ਨ ਜੀ.

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਵਾਧ ਕੀਏ ਯੀਜਾਨੇ ਨ ਜੀ, ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਤੇਨੀ ਫੁਪਾਥੀ ਜ ਤੇਨੇ ਫੁੱਧ ਮਯੀ ਏ.

ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਆ ਜੇ ਵਿਸ਼-ਸੰਸਾਰ ਤੂੰ જોઈ રહ્યો છે, આ પરમાત્માનું રૂપ છે અને પરમાત્માનું જ રૂપ નજર આવી રહ્યું છે.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ગુરુની કૃપાથી આ રહસ્ય સમજમાં આવી ગયું છે, જ્યાં પણ જોવ છું, એક પ્રભુ જ દેખાઈ દે છે અને તેના સિવાય બીજું કોઈ નથી.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥੩੬॥

નાનક કહે છે કે આ આંખ પહેલા અંધ હતી પરંતુ સદ્ગુરુને મળીને દિવ્ય-દ્રષ્ટિ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ છે ॥૩૬॥

ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥

હૈ કાનો! પરમાત્માએ તને જગતમાં સત્ય સાંભળવા માટે મોકલ્યો છે.

ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸਤਿ ਬਾਣੀ ॥

સત્ય સાંભળવા માટે પ્રભુએ શરીરની સાથે લગાવીને દુનિયામાં મોકલ્યો છે આથી સત્યની વાણી સાંભળ,

ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ ॥

જેને સાંભળવાથી મન-શરીર આનંદી થઈ જાય છે અને જીભ હરિ-રસમાં જોડાય જાય છે.

ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥

તે પરમ સત્ય, લક્ષ્યહીન તેમજ અદ્ભૂત પ્રભુની વિચિત્ર ગતિ અકથ્ય છે.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥੩੭॥

નાનક કહે છે કે નામ અમૃતને સાંભળ તેમજ પવિત્ર થઈ જા, પરમેશ્વરે તે સત્ય સાંભળવા માટે જગતમાં મોકલ્યો છે ॥૩૭॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥

પરમાત્માએ આત્માને શરીરરૂપી ગુફામાં રાખીને પ્રાણોના વાજા વગાડ્યા છે.

ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ ॥

તેને પ્રાણોના વાજા વગાડ્યા અર્થાત જીવન શ્વાસોનું સંચાર કર્યું, શરીરરૂપી ગુફાના નવ દરવાજા - આંખો, કાન, મુખ, નાક વગેરે પ્રગટ કર્યા અને દસમા દરવાજાને ગુપ્ત રાખેલ છે.

ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

તેને ગુરુમાં શ્રદ્ધા લગાવીને દસમો દરવાજો દેખાડી દીધો છે.

ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥

ત્યાં દસમા દરવાજામાં અનેક રૂપ તેમજ નવ નિધિવાળા નામનો નિવાસ છે, જેનું રહસ્ય મેળવી શકાતું નથી.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥੩੮॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਓ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਯ ਪ੍ਰਭੂਐ ਆਤਮਾਨੇ ਸ਼ਰੀਰਰੂਪੀ ਗੁਫਾਮਾਂ ਸਿਥਿਤ ਕਰੀ ਪ੍ਰਾਯੋਨੂੰ ਸੰਘਾਰ ਕਰੂੰ ਓ ॥੩੮॥

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਨੂੰ ਆ ਸਾਧੂ ਕੀਰ੍ਤਨ ਸਾਧਾ ਘਰ ਸ੍ਰਤਸੰਗਤਿਮਾਂ ਯੇਸੀਨੇ ਗਾਨ ਕਰ.

ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਤੇ ਸਾਧਾ ਘਰ ਸ੍ਰਤਸੰਗਤਿਮਾਂ ਯੇਸੀਨੇ ਸਾਧੂ ਕੀਰ੍ਤਿਗਾਨ ਕਰ, ਜਥਾਂ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਸ੍ਰਤ੍ਯਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰਾਏ ਓ.

ਸਚੇ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੇ ਤਨੇ ਗਮੇ ਓ ਅਨੇ ਜੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀਨੇ ਜ਼ਾਤ ਥਓ ਜਾਏ ਓ, ਤੇ ਜੇ ਪਰਮ-ਸ੍ਰਤ੍ਯਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਓ.

ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੈ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਆ ਪਰਮ ਸ੍ਰਤ੍ਯ ਯਥਾਨੀ ਮਾਭਿਤ ਓ, ਸ੍ਰਤ੍ਯ ਤੇਨੇ ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਾਏ ਓ, ਜੇਨੇ ਤੇ ਪੋਤੇ ਆਪੇ ਓ.

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ ॥੩੯॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਓ ਤੇ ਸਾਧਾ ਘਰ ਸ੍ਰਤਸੰਗਤਿਮਾਂ ਯੇਸੀਨੇ ਪਰਮ-ਸ੍ਰਤ੍ਯਨੂੰ ਕੀਰ੍ਤਿਗਾਨ ਕਰਤੀ ਰਭੇ ॥੩੯॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥

ਭੇ ਲਾਭਸ਼ਾਸੀਓ! ਤਮੇ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾਥੀ ਆਨੰਦ ਵਾਯੀਨੇ ਸਾਂਭਯੋ, ਆਨੇ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਯਥੀ ਓੜ੍ਹਾ ਪੂਰ੍ਯ ਥਓ ਜਾਏ ਓ.

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਜੇਨੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਮੇਯਵੀ ਵੀਧੀ ਓ, ਤੇਨਾ ਯਥਾ ਦੁ:ਖ-ਓੜ੍ਹਾ ਦੂਰ ਥਓ ਗਯਾ ਓ.

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਜੇਨੇ ਸਾਧੀ ਵਾਯੀ ਸਾਂਭਯੀ ਓ, ਤੇਨਾ ਯਥਾ ਦੁ:ਖ ਰੋਗ ਤੇਮਯ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੀ ਗਯਾ ਓ.

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥

ਜੇਨੇ ਸੰਪੂਰ੍ਯ ਗੁਰੂਥੀ ਆ ਵਾਯੀਨੇ ਜਾਯੀ ਵੀਧੀ ਓ, ਤੇ ਯਥਾ ਸ੍ਰਜ੍ਯਨ ਸੰਤ ਯੁਸ਼ਾ ਥਓ ਗਯਾ ਓ.

ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਆ ਵਾਯੀਨੇ ਸਾਂਭਯਨਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਓ ਜਾਏ ਓ ਅਨੇ ਆਨੇ ਜਪਨਾਰ ਪਯਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਓ ਜਾਏ ਓ.

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੪੦॥੧॥

ਸਦ੍ਗੁਰੂ ਪੋਤਾਨੀ ਵਾਯੀਮਾਂ ਵ੍ਧਾਪਤ ਓ. ਨਾਨਕ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਧਰਯੋਮਾਂ ਵਾਗਵਾਥੀ ਮਨਮਾਂ ਅਨਭਦ ਅਵਾਯੋਵਾਯਾ ਵਾਯਾ ਵਾਗੀ ਰਹਾ ਓ ॥੪੦॥੧॥

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥

ਭਗਵਾਨ ਐਕ ਏ. ਘਈ ਜੁਤ ਅਫ਼ਲੂਤ ਗੁਰੂ (ਓਸ਼ਰ) ਨੀ ਏ.

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰ (ਫੁਏ ਕਤਅੰਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ) ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਏਸਮਾ ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਪਠਿਤ ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰਨੀ ਓਏ.

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ॥

ਪਛੇਥਾ ਤਥਵਾਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਫੁਏ ਕਤਅੰਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ); ਪਈ ਨਾਨਕਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ).

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ॥

ਪਈ ਗੁਰੁ ਅੰਗਏ, ਗੁਰੁ ਅਮਰਏਸ ਅਨੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮਏਸਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਤੇਓ ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ! (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੁ ਏਰਗੋਵਿੰਏ ਅਨੇ ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੁ ਏਰ ਰਾਧਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ॥

ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੁ ਏਰ ਡਿਞਨੁੰ ਸਮਰਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤੇਮਨੁੰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਯੇਮਨਾ ਏਰ੍ਸ਼ਨ ਕਰਵਾਥੀ ਤਮਾਮ ਫੁਃਯੋ ਫ਼ੂਰ ਥਏ ਯਾਏ ਏ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ॥

ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਘਏਏਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਪਈ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਪਤਿਨਾ ਨਵ ਸ਼੍ਰੋਤ ਤਮਾਰਾ ਏਰੋ ਉਤਾਵਯਥੀ ਆਵਸ਼ੋ.

ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਓਏ ਭਗਵਾਨ! ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰ੍ਗ ਘਤਾਵੀਨੇ ਏਰੇਕ ਯਯਾਏ ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ.

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੀਧ ਦਸਮਾ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ). ਓਹੋ ਭਗਵਾਨ! ਫੁੱਲਾਂ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਘੁੱਟਾਵੀਨੇ ਦੁਰੇਕ ਜਾਗਿਆ ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ.

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੀਧ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾਂ ਸਮਾਵਿਏ ਦਸ ਰਾਜਾਓਨਾ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਭਾਸ਼ ਪਰ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋਨੇ ਵੈਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ੋਂ ਤਰਫ਼ ਝੇਰਵੋ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਆਨੰਦ ਮੇਯਵੋ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਧਾਰ ਪੁਤ੍ਰੋ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨਾ) ਨਾ ਪਾਂਧ ਪ੍ਰਿਧ ਵਯਕ੍ਤਿਓਨਾ ਕਾਰ੍ਹੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ; ਧਾਵੀਸ਼ ਸ਼ਾਹੀਦੀਮਾਂਥੀ; ਅਫ਼ਮ੍ਧ ਨਿਸ਼ਚਯਨਾ ਘੁੱਟਾਫ਼ੁਰ ਸ਼ੀਯੋਮਾਂਥੀ; ਨਾਮਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਰੰਗਾਧੇਵਾ ਭਕਤੀਮਾਂਥੀ; ਜੇਓ ਨਾਮਮਾਂ ਵੀਨ ਭਤਾ; ਜੇਓ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰੇ ਓ ਅਨੇ ਸਭਵਾਸਮਾਂ ਭੋਜਨ ਵਛੋਧੇ ਓ; ਜੇਓ ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਡਾ ਸ਼ਰੂ ਕਰ੍ਹਾ ਓ; ਜੇਓ ਤੇਮਨੀ ਤਥਵਾਰੋ ਧਵਾਵਤਾ ਭਤਾ (ਸਤ੍ਧਨੀ ਜਾਯਵਧੀ ਮਾਟੇ); ਜੇਓ ਅਨ੍ਧਨੀ ਘਾਮੀਓਨੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੇ ਓ; ਉਪਰੋਕਤ ਘਧਾ ਸ਼ੁਧ ਅਨੇ ਘਰੇਘਰ ਸਮਰਪਿੰਤ ਭਤਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤੇ ਘੁੱਟਾਫ਼ੁਰ ਸ਼ੀਯ ਪੁਰੂਖੋ ਤੇਮਜ਼ ਸ਼੍ਰੀਓ ਫ਼ਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇਥ ਅਨਨ੍ਧ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਧਾਏ ਰਾਘੋ, ਜੇਓ ਤੇਮਨਾ ਮਾਧਾਨੂੰ ਘੁੱਟਾਫ਼ੁਰ ਆਧ੍ਧੁ ਪਰੰਤੂ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੇ ਸਮਰਪਿੰਤ ਨ ਕਰ੍ਹੁ; ਜੇਓ ਪੋਤਾਨੇ ਸ਼ਰੀਰਨਾ ਦੁਰੇਕ ਸਾਂਧਾਮਾਂਥੀ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਨਾਧ੍ਧਾ; ਜੇਓ ਤੇਮਨੀ ਘੋਪਰੀ ਉਪਰਨੀ ਧਾਮਡੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਧ੍ਧੀ; ਜੇਓ ਪੈਡਾਂ ਪਰ ਘਾਂਧੀਨੇ ਝੇਰਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਭਤਾ ਅਨੇ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਵੇਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਜੇ ਆਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਕਾਪਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਜੇਓ ਜ਼ੁਵਤਾ ਉਡਾਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਜੇਓ ਗੁਰੂਫ਼ਾਰਾਨੀ ਗਰਿਮਾ ਜਾਯਵਵਾ ਮਾਟੇ ਪੋਤਾਨੂੰ ਘੁੱਟਾਫ਼ੁਰ ਆਧ੍ਧੁ; ਜੇਓ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੋ ਧ੍ਧਾਗ ਕਰ੍ਹਾ ਨ ਭਤੋ; ਜੇਓ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰ੍ਹੁ ਅਨੇ ਤੇਮਨਾ ਓਵ੍ਧਾ ਸ਼ਾਸ ਸੁਧੀ ਤੇਮਨਾ ਵਾਂਘਾ ਵਾਯ ਘਧਾਵ੍ਧਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ

ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋ ਸ਼ੀਘ ਧਰਮਨੀ ਤਮਾਮ ਯੇਠਕੀ ਅਨੇ ਤਮਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾਓਂ ਤਰਫ਼ ਝੇਰਵੀ; ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪਛੇਲਾ ਸਮਗ੍ਰ ਆਖਰਾਈਯ ਯਾਕਸਾ ਆ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਓ ਤਮਾਰਾ ਨਾਮਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ; ਅਨੇ ਆਵਾ ਧਿਆਨ ਫ਼ਾਰਾ ਤਮਾਮ ਆਨੰਦ ਅਨੇ ਆਰਾਮ ਮਯੇ.

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਯਥਾ ਪਯਾ ਆਖਰਾਈਯ ਯਾਕਸਾ ਛਾਯਰ ਓ, ਤ੍ਯਾਂ ਤਮਾਰਨੇ ਰਖਾਯਾ ਅਨੇ ਝੁਪਾ ਆਪੋ; ਮਝਤ ਰਸੋਝੁੰ ਅਨੇ ਤਕਵਾਰ ਝਯਾਰੇਯ ਨਿਝਝਯ ਨ ਯਾਯ; ਤਮਾਰਾ ਲਕਤੀਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਯਾਯਵੀ; ਸ਼ੀਘ ਕੀਤੀ ਪਰ ਵਿਯਯ ਆਪੋ; ਆਖਰਾਈਯ ਤਕਵਾਰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਅਮਾਰੀ ਸਭਾਯ ਮਾਟੇ ਆਵੇ; ਯਾਕਸਾਨੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਸਨਮਾਨ ਮਯੇ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ,
ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ
ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਝੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਸ਼ੀਘੋਨੇ ਸ਼ੀਘ ਧਰਮਨੀ ਲੇਟ, ਕਾਂਯਾ ਵਾਯਨੀ ਲੇਟ, ਸ਼ੀਘ ਝਾਯਫ਼ਾਯੋਨੂੰ ਪਾਕਨ ਕਰਵਾਨੀ ਲੇਟ, ਫੈਵੀ ਝਾਨਨੀ ਲੇਟ, ਫੁਛ ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ, ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ ਅਨੇ ਨਾਮਨੀ ਸੌਥੀ ਮੋਟੀ ਲੇਟ ਆਪੋ. ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਗਾਯਿਝਾਯੋ, ਛਵੇਕੀ ਅਨੇ ਯੇਨਰੀ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਅਸ਼ਿਤਵਮਾਂ ਓ; ਸਤ੍ਯਨੀ ਝਯਾਰੇਯ ਵਿਯਯ ਥਾਯ; ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਯਥਾ ਸ਼ੀਘੋਨਾ ਮਨ ਨਯਰ ਰਛੇ ਅਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾ ਉਯਤ ਰਛੇ; ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਤਮੇ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾਨਾ ਰਛਕ ਓ.

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ!
ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

હે સાચા પિતા, વાહ ગુરુ! તમે નમ્ર લોકોનું સન્માન છો, અસહાય લોકોની શક્તિ છો, આશ્રય વિનાનું આશ્રય છો, અમે તમારી હાજરીમાં નમ્રતાપૂર્વક પ્રાર્થના કરીએ છીએ...
..(અહીં કરવામાં આવેલ પ્રસંગ અથવા પ્રાર્થનાને બદલે).

ઔઘર વાઘા ઘાટા ટૂંલ ચૂંક માઢ કરની। સરઘૂંત દે કારજ રાસ કરને।

ઉપરોક્ત પ્રાર્થનાના પાઠ કરવામાં અમારી ભૂલો અને ખામીઓને કૃપા કરીને માફ કરો.
કૃપા કરીને સર્વના ઉદ્દેશ્યને પૂર્ણ કરો.

**સેਈ પિઆરે મેલ, જિનું મિલિઆં ટેરા ન ચિંતઆવે। નાનક નામ ચઢુદી કલા, ટેરે
ઢાઢે સરઘૂંત દા ઢલા।**

કૃપા કરીને અમને એવા સાચા ભક્તોને મળવાનું કારણ આપો કે જેમને મળીને અમે
તમારા નામનું સ્મરણ અને ધ્યાન કરી શકીએ. હે ભગવાન! સાચા ગુરુ નાનક દ્વારા,
તમારું નામ ઉજ્જત થાય, અને બધા તમારી ઇચ્છા મુજબ સમૃદ્ધ થાય.

વાહિગુરુ જી કા ખાલસા, વાહિગુરુ જી કી ઢતહિ

ખાલસા ભગવાનનો છે; બધી જીત ભગવાનની જીત છે.

જર્ની માટે ફિલોસોફી

શીખ ધર્મની ફિલોસોફી તર્ક, વ્યાપકતા અને આધ્યાત્મિક અને ભૌતિક જગત પ્રત્યેના તેના "ફીલ્સ વિના" અભિગમ દ્વારા વર્ગીકૃત થયેલ છે. તેનું ધર્મશાસ્ત્ર સરળતા દ્વારા ચિહ્નિત થયેલ છે. શીખ નીતિશાસ્ત્રમાં વ્યક્તિની પોતાની અને સમાજ (સંગત) પ્રત્યેની ફરજ વચ્ચે કોઈ સંઘર્ષ નથી.

શીખ ધર્મ એ લગભગ 500 વર્ષ પહેલાં ગુરુ નાનક દ્વારા સ્થાપિત વિશ્વનો સૌથી યુવા ધર્મ છે. તે એક સર્વોચ્ચ અસ્તિત્વ અને બ્રહ્માંડના સર્જક (વાહેગુરુ)માં વિશ્વાસ પર ભાર મૂકે છે. તે શાશ્વત આનંદ માટે એક સરળ સીધો માર્ગ પ્રદાન કરે છે અને પ્રેમ અને વૈશ્વિક ભાઈચારાનો સંદેશ ફેલાવે છે. શીખ ધર્મ સખત રીતે એકેશ્વરવાદી વિશ્વાસ છે અને તે ભગવાનને એકમાત્ર એક તરીકે ઓળખે છે જે સમય અથવા જગ્યાની મર્યાદાઓને આધીન નથી.

શીખ ધર્મ માને છે કે માત્ર એક જ ભગવાન છે, જે સર્જનહાર, પાલનહાર, વિનાશક છે અને માનવ સ્વરૂપ લેતો નથી. શીખ ધર્મમાં અવતારના સિદ્ધાંતને કોઈ સ્થાન નથી. તે દેવી-દેવતાઓ અને અન્ય દેવી-દેવતાઓને કોઈ મૂલ્ય નથી આપતું.

શીખ ધર્મમાં નૈતિકતા અને ધર્મ એક સાથે જાય છે. આધ્યાત્મિક વિકાસ તરફ પગ મૂકવા માટે વ્યક્તિએ રોજિંદા જીવનમાં નૈતિક ગુણો અને સદ્ગુણોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. પ્રામાણિકતા, કરુણા, ઉદારતા, ધૈર્ય અને વિનમ્રતા જેવા ગુણો માત્ર પ્રયત્નો અને દૃઢતાથી જ ઘડી શકાય છે. આપણા મહાન ગુરુઓનું જીવન આ દિશામાં પ્રેરણા સ્ત્રોત છે.

શીખ ધર્મ શીખવે છે કે માનવ જીવનનું ધ્યેય જન્મ અને મૃત્યુના ચક્રને તોડીને ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે. આ ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને, પવિત્ર નામ (નામ) પર ધ્યાન અને સેવા અને દાનના કાર્યો દ્વારા પૂર્ણ કરી શકાય છે.

નામ માર્ગ ઈશ્વરના સ્મરણ માટે દૈનિક ભક્તિ પર ભાર મૂકે છે. મુક્તિ મેળવવા માટે વ્યક્તિએ પાંચ લાગણીઓ, જેમ કે, કામ (ઇચ્છા), ક્રોધ (ક્રોધ), લોભ (લોભ), મોહ (સાંસારિક આસક્તિ) અને અહંકાર (ગૌરવ) પર નિયંત્રણ રાખવું પડશે. યુનિયન શીખ ધર્મમાં ઉપવાસ અને તીર્થયાત્રા, શુકન અને તપસ્યા જેવી ધાર્મિક વિધિઓ અને નિયમિત પ્રથાઓને નકારવામાં આવે છે. માનવ જીવનનું ધ્યેય ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે અને આ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપદેશોનું પાલન કરીને પૂર્ણ થાય છે. શીખ ધર્મ ભગતિ માર્ગ અથવા ભક્તિ માર્ગ પર ભાર મૂકે છે. જો કે, તે જ્ઞાન માર્ગ (જ્ઞાનનો માર્ગ) અને કરમ માર્ગ (ક્રિયાનો માર્ગ) ના મહત્વને ઓળખે છે. આધ્યાત્મિક ધ્યેય સુધી પહોંચવા માટે તે ભગવાનની કૃપા મેળવવાની જરૂરિયાત પર સૌથી વધુ ભાર મૂકે છે.

શીખ ધર્મ એ આધુનિક, તાર્કિક અને વ્યવહારુ ધર્મ છે. તે માને છે કે સામાન્ય પારિવારિક જીવન (ગ્રહાસ્ત) મુક્તિ માટે કોઈ અવરોધ નથી. મોક્ષ મેળવવા માટે બ્રહ્મચર્ય કે સંસારનો ત્યાગ જરૂરી નથી. દુન્યવી દુષ્ટતાઓ અને લાલચ વચ્ચે અલગ રહીને જીવવું શક્ય છે. ભક્તે સંસારમાં રહેવું જોઈએ અને તેમ છતાં તેનું માથું સામાન્ય તણાવ અને અશાંતિથી ઉપર રાખવું જોઈએ. તે એક વિદ્વાન સૈનિક, અને ભગવાન માટે સંત હોવા જોઈએ.

શીખ ધર્મ એક સર્વશ્રેષ્ઠ અને "સાંપ્રદાયિક ધર્મ" છે અને તેથી તે જાતિ, સંપ્રદાય, જાતિ અથવા લિંગ પર આધારિત તમામ ભેદોને નકારે છે. તે માને છે કે ભગવાનની નજરમાં તમામ મનુષ્ય સમાન છે. ગુરુઓએ સ્ત્રીઓની સમાનતા પર ભાર મૂક્યો અને સ્ત્રી ભૂણહત્યા અને સતી (વિધવા સળગાવવાની) પ્રથાને નકારી કાઢી. તેઓએ વિધવા પુનર્વિગ્નનો પણ સક્રિયપણે પ્રચાર કર્યો અને પરદા પ્રણાલી (બુરખો પહેરતી સ્ત્રીઓ)ને નકારી કાઢી. મનને તેમના પર કેન્દ્રિત રાખવા માટે વ્યક્તિએ પવિત્ર નામ (નામ)નું ધ્યાન કરવું જોઈએ અને સેવા અને દાનના કાર્યો કરવા જોઈએ. ભીખ માગીને કે અપ્રમાણિક માધ્યમથી નહીં પણ પ્રામાણિક કાર્ય (કિરાત કર્ણ) દ્વારા આજીવિકા મેળવવી એ સન્માનજનક માનવામાં આવે છે. વંદ છકના, અન્ય લોકો સાથે શેર કરવી એ પણ એક સામાજિક જવાબદારી છે. વ્યક્તિ પાસેથી દસવંધ (તેની કમાણીનો 10%) દ્વારા જરૂરિયાતમંદ લોકોને મદદ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે. સેવા, સમુદાય સેવા પણ શીખ ધર્મનો અભિન્ન અંગ છે. દરેક ગુરુદ્વારામાં મળતું મફત સામુદાયિક રસોડું (લંગર) એ આ સમુદાય સેવાની એક અભિવ્યક્તિ છે.

શીખ ધર્મ આશાવાદ અને આશાની હિમાયત કરે છે. તે નિરાશાવાદની વિચારધારાને સ્વીકારતો નથી. ગુરુઓ માનતા હતા કે આ જીવનનો એક હેતુ અને ધ્યેય છે. તે સ્વયં અને ભગવાનની અનુભૂતિની તક આપે છે. તદ્દુપરાંત, માણસ તેના પોતાના કાર્યો માટે જવાબદાર છે. તે તેની ક્રિયાઓના પરિણામોથી પ્રતિરક્ષાનો દાવો કરી શકતો નથી. તેથી તે જે કરે છે તેમાં તેણે ખૂબ જ સતર્ક રહેવું જોઈએ.

શીખ ધર્મગ્રંથ, ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, શાશ્વત ગુરુ છે. આ એકમાત્ર ધર્મ છે જેણે પવિત્ર ગ્રંથને ધાર્મિક ઉપદેશકનો દરજ્જો આપ્યો છે. શીખ ધર્મમાં જીવંત માનવ ગુરુ (દેહધારી) માટે કોઈ સ્થાન નથી.

મહિલાઓની ભૂમિકા

શીખ ધર્મના સિદ્ધાંતો જણાવે છે કે સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા છે અને તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાનો સમાન અધિકાર છે. તેઓ ધાર્મિક મંડળોનું નેતૃત્વ કરી શકે છે, અખંડ પાથ (પવિત્ર ગ્રંથોનું સતત પઠન) માં ભાગ લઈ શકે છે, કીર્તન કરી શકે છે (સ્ત્રીઓનું સમૂહ ગાયન), ગ્રંથીઓ (પાદરીઓ) તરીકે કામ કરી શકે છે. તેઓ તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ એ પ્રથમ મુખ્ય વિશ્વ ધર્મ હતો જેણે સ્ત્રી અને પુરુષને સમાનતા આપી હતી. ગુરુ નાનક, લિંગ-આધારિત સમાનતાનો ઉપદેશ આપ્યો, અને તેમના અનુગામી ગુરુઓએ મહિલાઓને શીખ પૂજા અને વ્યવહારની તમામ પ્રવૃત્તિઓમાં સંપૂર્ણ ભાગ લેવા માટે પ્રોત્સાહિત કર્યા.

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સ્ત્રીઓ અને પુરુષો, બધા ભગવાન દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે. આ બધું ભગવાનનું નાટક છે. નાનક કહે છે, તમારી બધી રચના સારી અને પવિત્ર છે" -SGGS p.304

શીખ ઇતિહાસમાં મહિલાઓની ભૂમિકાને નોંધવામાં આવી છે જે તેમને સેવા, ભક્તિ, બલિદાન અને પુરુષોની બહાદુરીમાં સમાન તરીકે દર્શાવવામાં આવી છે. સ્ત્રીઓના નૈતિક ગૌરવ, સેવા અને આત્મ બલિદાનના ઘણા ઉદાહરણો શીખ પરંપરામાં લખાયેલા છે.

શીખ ધર્મ અનુસાર સ્ત્રી અને પુરુષ એક જ સિક્કાની બે બાજુ છે. આંતરસંબંધો અને પરસ્પર નિર્ભરતાની વ્યવસ્થામાં જ્યાં પુરુષ સ્ત્રીમાંથી જન્મ લે છે અને સ્ત્રી પુરુષના બીજમાંથી જન્મે છે. શીખ ધર્મ અનુસાર એક પુરુષ સ્ત્રી વિના તેના જીવનમાં સુરક્ષિત અને સંપૂર્ણ અનુભવી શકતો નથી, અને પુરુષની સફળતા તે સ્ત્રીના પ્રેમ અને સમર્થન સાથે સંબંધિત છે જે તેનું જીવન તેની સાથે શેર કરે છે, અને તેનાથી વિપરિત. ગુરુ નાનકે કહ્યું:

"[તે] એક સ્ત્રી છે જે જાતિને ચાલુ રાખે છે" અને આપણે "સ્ત્રીને શાપિત અને નિંદા ન ગણવી જોઈએ, [જ્યારે] સ્ત્રીમાંથી નેતાઓ અને રાજાઓ જન્મે છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473. મુક્તિ: એક મહત્વનો મુદ્દો એ છે કે શું ધર્મ સ્ત્રીઓને મુક્તિ, ભગવાનની અનુભૂતિ અથવા ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્ર પ્રાપ્ત કરવા માટે સક્ષમ માને છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સર્વ જીવોમાં પ્રભુ વ્યાપી છે, ભગવાન સ્ત્રી અને પુરુષના તમામ સ્વરૂપોમાં વ્યાપેલા છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 605).

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપરોક્ત વિધાનથી, ભગવાનનો પ્રકાશ બંને જાતિઓ સાથે સમાન રીતે રહે છે. તેથી સ્ત્રી અને પુરુષ બંને ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને સમાન રીતે મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઘણા ધર્મોમાં, સ્ત્રીને પુરુષની આધ્યાત્મિકતામાં અવરોધ માનવામાં આવે છે, પરંતુ શીખ ધર્મમાં એવું નથી. ગુરુ આનો અસ્વીકાર કરે છે. 'સિખ ધર્મ પર વર્તમાન વિચારો'માં, એલિસ બાસર્કે જણાવે છે કે,

"પ્રથમ ગુરુએ સ્ત્રીને પુરુષની બરાબરી પર મૂકી...સ્ત્રી એ પુરુષ માટે અડચણ ન હતી, પરંતુ ભગવાનની સેવામાં અને મુક્તિની શોધમાં ભાગીદાર હતી".

લગ્ન: ગુરુ નાનકે ગૃહસ્થની ભલામણ કરી - ગૃહસ્થ જીવન, બ્રહ્મચર્ય અને ત્યાગને બદલે, પતિ અને પત્ની સમાન ભાગીદાર હતા અને બંનેને વફાદારીનો આદેશ આપવામાં આવ્યો હતો. પવિત્ર શ્લોકોમાં, ઘરેલું સુખને એક પ્રિય આદર્શ તરીકે રજૂ કરવામાં આવ્યું છે અને લગ્નને દેવી પ્રત્યેના પ્રેમની અભિવ્યક્તિ માટે ચાલતું રૂપક પ્રદાન કરવામાં આવ્યું છે. ભાઈ ગુરદાસ, પ્રારંભિક શીખ ધર્મના કવિ અને શીખ સિદ્ધાંતના અધિકૃત દુભાષિયા, સ્ત્રીઓને ઉચ્ચ શ્રદ્ધાંજલિ આપે છે. તે કહે છે:

"એક સ્ત્રી, તેના માતાપિતાના ઘરમાં પ્રિય છે, તેના પિતા અને માતા દ્વારા ખૂબ જ પ્રિય છે. તેના સાસરિયાઓના ઘરમાં, તે પરિવારનો આધારસ્તંભ છે, તેના સારા નસીબની બાંધધરી છે... આધ્યાત્મિક શાણપણમાં વહેંચણી અને જ્ઞાન અને ઉમદા ગુણોથી સંપન્ન સ્ત્રી, પુરુષનો બીજો અડધો ભાગ, તેને મુક્તિના દ્વાર સુધી લઈ જાય છે." (વારણ, વી.16)

સમાન દરજ્જો: પુરુષો અને સ્ત્રીઓ વચ્ચે સમાન દરજ્જો સુનિશ્ચિત કરવા માટે, ગુરુઓએ દીક્ષા, સૂચના અથવા સંગત (પવિત્ર ફેલોશિપ) અને પંગત (સાથે ભોજન) પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લેવાની બાબતોમાં જાતિઓ વચ્ચે કોઈ ભેદ રાખ્યો નથી. સરૂપ દાસ ભલ્લા, મહિમા પ્રકાશના જણાવ્યા અનુસાર, ગુરુ અમરદાસે સ્ત્રીઓ દ્વારા બુરખાના ઉપયોગનો વિરોધ કર્યો હતો. તેમણે શિષ્યોમાં કેટલાક સમુદાયોની દેખરેખ રાખવા માટે સ્ત્રીઓને સોંપ્યું અને સતી પ્રથા વિરુદ્ધ ઉપદેશ આપ્યો. શીખ ઇતિહાસમાં માતા ગુજરી માઈ ભાગો, માતા સુંદરી, રાણી સાહિબ કૌર, રાણી સદા કૌર અને મહારાણી જિંદ કૌર જેવી ઘણી સ્ત્રીઓના નામ નોંધવામાં આવ્યા છે, જેમણે તેમના સમયની ઘટનાઓમાં મહત્વપૂર્ણ ભૂમિકાઓ ભજવી હતી.

શિક્ષણ: શીખ ધર્મમાં શિક્ષણને ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ માનવામાં આવે છે. તે કોઈપણની સફળતાની ચાવી છે. તે વ્યક્તિગત વિકાસની પ્રક્રિયા છે અને તે જ કારણ છે કે ત્રીજા ગુરુએ ઘણી શાળાઓની સ્થાપના કરી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"બધું દેવી જ્ઞાન અને ચિંતન ગુરુ દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 831).

બધા માટે શિક્ષણ આવશ્યક છે અને દરેક વ્યક્તિએ શ્રેષ્ઠ બનવા માટે કામ કરવું જોઈએ. ત્રીજા ગુરુ દ્વારા મોકલવામાં આવેલા શીખ મિશનરીઓમાં બાવન મહિલાઓ હતી. ડો મોહિન્દર કૌર ગીલ 'ધ રોલ એન્ડ સ્ટેટસ ઓફ શીખ વુમન'માં લખે છે, "ગુરુ અમર દાસને ખાતરી હતી કે જ્યાં સુધી મહિલાઓ દ્વારા સ્વીકારવામાં ન આવે ત્યાં સુધી કોઈ પણ ઉપદેશો મૂળિયામાં ન આવી શકે".

કપડાં પર પ્રતિબંધો: સ્ત્રીઓને બુરખો ન પહેરવાની આવશ્યકતા ઉપરાંત, શીખ ધર્મ ટ્રેસ કોડ અંગે એક સરળ પણ ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ નિવેદન આપે છે. આ લિંગને ધ્યાનમાં લીધા વિના તમામ શીખોને લાગુ પડે છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"તે કપડાં પહેરવાનું ટાળો જેમાં શરીર અસ્વસ્થ હોય અને મન ખરાબ વિચારોથી ભરેલું હોય." SGGS, પૃષ્ઠ 16

આમ, શીખોને ખ્યાલ આવશે કે કયા પ્રકારનાં કપડાં મનમાં ખરાબ વિચારોથી ભરે છે અને તેનાથી દૂર રહેવું જોઈએ. શીખ મહિલાઓને કિરપાન (તલવાર) અને અન્ય વડે પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે, આ મહિલાઓ માટે અનન્ય છે કારણ કે ઇતિહાસમાં તે પ્રથમ વખત છે જ્યારે મહિલાઓને પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવી હતી અને તેઓ શારીરિક સુરક્ષા માટે પુરુષો પર નિર્ભર રહેવાની અપેક્ષા નથી.

SGGS અવતરણો: "પૃથ્વી અને આકાશમાં, મને કોઈ સેકન્ડ દેખાતું નથી. બધી સ્ત્રીઓ અને પુરુષોમાં, તેમનો પ્રકાશ ઝળકે છે." સ્ત્રીની અંદર, પુરુષની કલ્પના થાય છે; સ્ત્રી સાથે તેણે સગાઈ કરી છે અને લગ્ન કર્યા છે. સ્ત્રી તેની મિત્ર બને છે; સ્ત્રી દ્વારા, ભાવિ પેઢીઓ આવે છે. જ્યારે તેની સ્ત્રી મૃત્યુ પામે છે, ત્યારે તે બીજી સ્ત્રીને શોધે છે; સ્ત્રી સાથે તે બંધાયેલો છે. તો શા માટે તેણીને ખરાબ કહો? તેણીમાંથી, રાજાઓ જન્મે છે. સ્ત્રીમાંથી સ્ત્રી જન્મે છે; સ્ત્રી વિના, ત્યાં કોઈ નહીં હોય. ગુરુ નાનક, એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473

દહેજના સંદર્ભમાં: "હે ભગવાન, મારા લગ્નની ભેટ અને દહેજ તરીકે મને તમારું નામ આપો." શ્રી ગુરુ રામ દાસ જી, પૃષ્ઠ 78, પંક્તિ 18 SGGS

પરદાની પ્રથા વિશે: "રહે, રહે, ઓ વહુ - તમારા ચહેરાને પડદાથી ઢાંકશો નહીં. અંતે, આ તમને અડધી છીપ પણ લાવશે નહીં. તમે પહેલા તેના ચહેરા પર પડદો પાડતા હતા. તેના પગલે ચાલશો નહીં. તમારા ચહેરા પર પડદો પાડવાની એકમાત્ર યોગ્યતા એ છે કે થોડા દિવસો માટે, લોકો કહેશે કે "કેવી ઉમદા કન્યા આવી છે." તમારો પડદો ત્યારે જ સાચો થશે જ્યારે તમે ગ્લોરિયસને છોડી દો, નાચશો અને ગાશો. ભગવાનની સ્તુતિ. -P. 484, SGGS

સત્રીઓ અને ખરેખર તમામ આત્માઓને આધ્યાત્મિક જીવન જીવવા માટે ભારપૂર્વક પ્રોત્સાહિત કરવામાં આવ્યા હતા: "આવો, મારી વહાલી બહેનો અને આધ્યાત્મિક સાથીઓ; મને તમારા આલિંગનમાં આલિંગન આપો. ચાલો સાથે મળીએ, અને આપણા સર્વશક્તિમાન પતિ ભગવાનની વાર્તાઓ કહીએ."-ગુરુ નાનક , પૃષ્ઠ 17, SGGS.

"મિત્ર, બીજા બધા વસ્ત્રો સુખનો નાશ કરે છે, અંગો માટે પહેરવાથી પીડા થાય છે, અને ખોટા વિચારોથી મન ભરાય છે"-SGGS પૃષ્ઠ 16

પાઘડીનું મહત્વ

પાઘડી હંમેશા શીખનો અવિભાજ્ય ભાગ છે અને રહી છે. લગભગ 1500 એડી અને શીખ ધર્મના સ્થાપક ગુરુ નાનકના સમયથી, શીખો પાઘડી પહેરે છે.

પાઘડી અથવા "પગરી" ઘણીવાર ટૂંકાવીને "પગ" અથવા "દસ્તર" એ એક જ લેખ માટે વિવિધ બોલીમાં જુદા જુદા શબ્દો છે. આ બધા શબ્દો પુરુષો અને સ્ત્રીઓ બંને દ્વારા તેમના માથાને ઢાંકવા માટે પહેરવામાં આવતા વસ્ત્રોનો સંદર્ભ આપે છે. તે એક હેડડ્રેસ છે જેમાં લાંબા સ્કાર્ફ જેવા કાપડનો એક ટુકડો માથાની આસપાસ ઘા હોય છે અથવા કેટલીકવાર અંદરની "ટોપી" અથવા પટકા હોય છે. પરંપરાગત રીતે ભારતમાં, પાઘડી માત્ર સમાજમાં ઉચ્ચ દરજ્જાના પુરુષો પહેરતા હતા; નીચા દરજ્જાના અથવા નીચી જાતિના પુરુષોને પાઘડી પહેરવાની મંજૂરી ન હતી.

જો કે ગુરુ ગોવિંદ સિંઘ દ્વારા ફાઇવ કેના અથવા પાંચ વિશ્વાસના લેખોમાંથી એક તરીકે કાપેલા વાળ રાખવા ફરજિયાત કરવામાં આવ્યા હતા, તે 1469માં શીખની શરૂઆતથી જ શીખ ધર્મ સાથે ગાઢ રીતે સંકળાયેલું છે. શીખ ધર્મ એ વિશ્વનો એકમાત્ર ધર્મ છે. જે તમામ પુખ્ત પુરુષો માટે પાઘડી પહેરવી ફરજિયાત છે. પશ્ચિમી દેશોમાં પાઘડી પહેરનારા મોટા ભાગના લોકો શીખ છે. શીખ પગડીને દસ્તાર પણ કહેવામાં આવે છે. 'દસ્તર' ફારસી શબ્દ છે. તેનો અર્થ થાય છે 'ઈશ્વરનો હાથ' તેના આશીર્વાદને સૂચિત કરે છે.

શીખો તેમની ઘણી અને વિશિષ્ટ પાઘડીઓ માટે પ્રખ્યાત છે. પરંપરાગત રીતે, પાઘડી આદરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને તે લાંબા સમયથી માત્ર ખાનદાની માટે આરક્ષિત વસ્તુ છે. ભારતમાં મુઘલ શાસન દરમિયાન માત્ર મુસ્લિમોને જ પાઘડી પહેરવાની છૂટ હતી. બધા બિન-મુસ્લિમોને એક પહેરવા પર સખત પ્રતિબંધ હતો.

ગુરુ ગોવિંદ સિંઘે, મુઘલો દ્વારા આ ઉલ્લંઘનની અવગણનામાં તેમના તમામ શીખોને પાઘડી પહેરવાનું કહ્યું. તેમણે તેમના ખાલસા અનુયાયીઓ માટે નક્કી કરેલા ઉચ્ચ નૈતિક ધોરણોને માન્યતા આપવા માટે આ પહેરવાનું હતું. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેમનો ખાલસા અલગ હોય અને "બાકીના વિશ્વથી અલગ રહેવા" માટે સંકલ્પબદ્ધ હોય. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેઓ શીખ ગુરુઓ દ્વારા નિર્ધારિત અનન્ય માર્ગને અનુસરે. આમ, એક પાઘડીધારી શીખ હંમેશા ભીડમાંથી બહાર ઊભો રહ્યો છે, જેમ કે ગુરુનો ઇરાદો હતો; કારણ કે તે ઇચ્છતો હતો કે તેના 'સંત-સૈનિકો' માત્ર સરળતાથી ઓળખી શકાય નહીં, પણ સરળતાથી મળી જાય.

જ્યારે કોઈ શીખ પુરુષ કે સ્ત્રી પાઘડી પહેરે છે, ત્યારે પાઘડી માત્ર કપડાની પટ્ટી બનીને રહી જાય છે; કારણ કે તે શીખના માથા સાથે એક અને સમાન બની જાય છે. પાઘડી, તેમજ શીખો દ્વારા પહેરવામાં આવતી આસ્થાના અન્ય ચાર લેખો, ખૂબ જ આધ્યાત્મિક અને ક્ષણિક મહત્વ ધરાવે છે. જ્યારે પાઘડી પહેરવા સાથે સંકળાયેલા પ્રતીકવાદ ઘણા છે — સાર્વભૌમત્વ, સમર્પણ, સ્વાભિમાન, હિંમત અને ધર્મનિષ્ઠા, પરંતુ, શીખો પાઘડી પહેરે છે તેનું મુખ્ય કારણ બતાવવાનું છે--તેમનો પ્રેમ, આજ્ઞાપાલન અને આદર. ખાલસા ગુરુ ગોવિંદ સિંહ.

ઉપરોક્ત ઉચ્ચ પ્રકાશવાળા શબ્દોને અન્ય કંઈક દ્વારા બદલવાની જરૂર છે. 'કારણો' હોઈ શકે છે

"પાઘડી એ આપણા માટે આપણા ગુરુની ભેટ છે. આ રીતે આપણે આપણી જાતને સિંધો અને કૌર તરીકેનો તાજ પહેરાવીએ છીએ જેઓ આપણી પોતાની ઉચ્ચ ચેતના પ્રત્યે પ્રતિબદ્ધતાના સિંહાસન પર બિરાજમાન છે. પુરુષો અને સ્ત્રીઓ માટે સમાન રીતે, આ પ્રોજેક્ટિવ ઓળખ રાજવી, કૃપા અને વિશિષ્ટતા દર્શાવે છે. તે અન્ય લોકો માટે સિગ્નલ છે કે આપણે અનંતની મૂર્તિમાં જીવીએ છીએ અને બધાની સેવા કરવા માટે સમર્પિત છીએ. પાઘડી સંપૂર્ણ પ્રતિબદ્ધતા સિવાય કંઈપણ રજૂ કરતી નથી. જ્યારે તમે તમારી પાઘડી બાંધીને બહાર ઊભા રહેવાનું પસંદ કરો છો, ત્યારે તમે નિર્ભયપણે એક સિંગલ તરીકે ઊભા રહો છો. છ અબજ લોકોમાંથી બહાર ઊભી વ્યક્તિ. તે સૌથી ઉત્કૃષ્ટ કાર્ય છે."

તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર

નમ્રતા એ શીખ ધર્મનું મહત્વનું પાસું છે. આ મુજબ શીખોએ ભગવાન સમક્ષ નમ્રતાથી નમવું જોઈએ. નમ્રતા અથવા નિમ્રતા, પંજાબીમાં ગાઢ સંબંધ ધરાવતા શબ્દો છે. નિમ્રતા એ એક ગુણ છે જેનો જોરશોરથી ગુરબાનીમાં પ્રચાર કરવામાં આવે છે. આ પંજાબી શબ્દનો અનુવાદ "નમ્રતા", "ઉપયોગ" અથવા "નમ્રતા" છે. કોઈ વ્યક્તિ જેનું મન એ વિચારથી વિચલિત થતું નથી કે તે અથવા તેણી કોઈના કરતાં વધુ સારી અથવા વધુ મહત્વપૂર્ણ છે.

સમસ્યા વિસ્તાર - ઉપર યોગ્ય વાક્ય નથી

આ બધા મનુષ્યો માટે ઉછેરવા માટે એક મહત્વપૂર્ણ ગુણવત્તા છે અને તે એક શીખના માનસ સમૂહનો આવશ્યક ભાગ છે અને આ ગુણવત્તા દરેક સમયે શીખ સાથે હોવી જોઈએ. શીખ શસ્ત્રાગારમાં અન્ય ચાર ગુણો છે:

સત્ય (સત), સંતોષ (સંતોખ), કરુણા (દયા) અને પ્રેમ (પ્યાર).

આ પાંચ ગુણો શીખ માટે આવશ્યક છે અને આ ગુણો કેળવવા અને તેમને તેમના વ્યક્તિત્વનો એક ભાગ બનાવવા માટે ગુરબાનીનું ધ્યાન અને પાઠ કરવાની તેમની ફરજ છે.

ગુરબાની આપણને શું કહે છે:

"નમ્રતાનું ફળ સાહજિક શાંતિ અને આનંદ છે. નમ્રતા સાથે તેઓ શ્રેષ્ઠતાના ખજાના, ભગવાનનું ધ્યાન કરવાનું ચાલુ રાખે છે. ભગવાન પ્રત્યે સભાન વ્યક્તિ નમ્રતામાં ડૂબી જાય છે. જેનું હૃદય દયાળુ છે તે નમ્રતાથી ધન્ય છે. શીખ ધર્મ નમ્રતાને ભીખ માંગે છે. ભગવાન સમક્ષ વાટકી

ગુરુ નાનક, શીખ ધર્મના પ્રથમ ગુરુ:

"તમારા મનમાં પ્રેમ અને નમ્રતા સાથે સાંભળવું અને વિશ્વાસ કરીને, પવિત્ર મંદિરમાં, નામથી તમારી જાતને શુદ્ધ કરો." - SGGS પૃષ્ઠ 4.

"સંતોષને તમારી કાનની વીંટી બનાવો, નમ્રતાને તમારી ભિક્ષાનો બાઉલ બનાવો, અને ધ્યાનને તમે તમારા શરીર પર લગાવો છો તે રાખ બનાવો." - SGGS પૃષ્ઠ 6.

"નમ્રતાના ક્ષેત્રમાં, શબ્દ સૌંદર્ય છે. અજોડ સૌંદર્યના સ્વરૂપો ત્યાં રચાય છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 8.

"નમ્રતા, નમ્રતા અને સાહજિક સમજ એ મારા સાસુ અને સસરા છે" - SGGS પૃષ્ઠ 152.

આધ્યાત્મિકતા તરફનો પ્રવાસ

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ એક શાશ્વત જીવંત ગુરુ છે, જે શીખ ગુરુઓ, હિંદુ અને મુસ્લિમ સંતોની કાવ્ય રચના છે. સંકલન એ તેમના દ્વારા સમગ્ર માનવજાતને ઈશ્વર તરફથી મળેલી ભેટ છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબની દ્રષ્ટિ કોઈ પણ પ્રકારના જુલમ વિના દેવી ન્યાય પર આધારિત સમાજની છે. જ્યારે ગ્રંથ હિંદુ ધર્મ અને ઇસ્લામના ગ્રંથોને સ્વીકારે છે અને તેનો આદર કરે છે, તે આ બંને ધર્મોમાંથી કોઈ એક સાથે નૈતિક સમાધાન સૂચિત કરતું નથી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબમાં મહિલાઓને પુરુષોની સમાન ભૂમિકા સાથે ખૂબ સન્માન આપવામાં આવ્યું છે

સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા હોય છે અને તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની સમાન તક સાથે તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાની સમાન અધિકાર ધરાવે છે.

મહિલાઓ અગ્રણી ધાર્મિક મંડળો સહિત તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ સમાનતા, સામાજિક ન્યાય, માનવતાની સેવા અને અન્ય ધર્મો માટે સહિષ્ણુતાની હિમાયત કરે છે. રોજિંદા જીવનમાં કરુણા, પ્રામાણિકતા, નમ્રતા અને ઉદારતાના આદર્શોનો અભ્યાસ કરતી વખતે શીખ ધર્મનો આવશ્યક સંદેશ આધ્યાત્મિક ભક્તિ અને ભગવાન પ્રત્યેનો આદર છે. શીખ ધર્મના ત્રણ મુખ્ય સિદ્ધાંતો છે ભગવાનનું ધ્યાન અને સ્મરણ, પ્રામાણિક જીવન માટે કામ કરવું અને અન્ય લોકો સાથે શેર કરવું.

આત્મા માટે આ આધ્યાત્મિક પ્રવાસ પર જવાનો પ્રયાસ કરવા બદલ અભિનંદન. અનુવાદ ક્યારેય મૂળની નજીક ન હોઈ શકે, ખાસ કરીને જ્યારે સંપૂર્ણ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ કવિતામાં હોય અને રૂપકોનો ઉપયોગ કાર્યને અત્યંત મુશ્કેલ બનાવે છે. દેવી સંદેશમાં, હિંદુ અને મુસ્લિમ પૌરાણિક કથાઓનો વારંવાર પ્રહલાદ, હરનાકશ, લક્ષ્મી, બ્રહ્મા વગેરેનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. કૃપા કરીને તેમને શાબ્દિક રીતે વાંચશો નહીં પરંતુ તેમના અંતર્ગત સંદેશને સમજો. ધ્યાન એ હકીકત પર છે કે ભગવાન એક છે અને તેમની સાથે એકતા મેળવવી એ માનવ જીવનનું લક્ષ્ય છે.

તમારી ભાષામાં દેવી સંદેશ તમારા સુધી પહોંચાડવા માટે આ કાર્ય વર્ષોથી ઘણા સ્વયંસેવકો દ્વારા કરવામાં આવ્યું છે. જો તમને કોઈ પ્રશ્નો હોય, તો કૃપા કરીને walnut@gmail.com પર નિઃસંકોચ ઇમેઇલ કરો અને અમને આ પ્રવાસમાં તમારી સાથે જોડાવાનું ગમશે.